

Терези

Автор:

Анна Хома

Терези

Анна Хома

Олеся прокидається зранку у ванній кімнаті на підлозі в калюжі води. Дівчина не пам'ятає, що сталося. Її мучать нічні кошмари, в яких вона тікає від страхітливих монстрів у лісі.

Студент п'ятого курсу медуніверситету Максим приходить працевлаштовуватися на фармацевтичну фірму «Конвалія» і дізнається, що вранці на складі знайшли повішеним керівника зміни Олексія, його колишнього найкращого друга. Максим не вірить у самогубство Олексія й починає власне розслідування, не підозрюючи, до яких моторошних відкриттів воно приведе.

Яка таємниця пов'язує цих людей? Чому Максим панічно боїться лісу і від кого тікає у снах Олеся

Анна Хома

Терези

Ця історія вигадана. Будь-які збіги з реальними людьми чи подіями випадкові

Мої кохані, милі вороги!

Ліна Костенко

Усі ми прагнемо любові,
Чи юні, чи немолоді...

Вадим Крищенко

І тоді... тобі дасться можливість
вернути радість
І не треба буде для цього
зовсім старатись...

Домінік Арфіст

Пролог

Аптечні терези вважаються загальноприйнятим атрибутом правосуддя, чи не так, Максе? Наші звичайні чашкові рівноплечі ручні терези другого класу.

Згадай, що ними зважують? Правильно: мікроскопічні дози речовин, від двох сотих грама до ста грамів. Навіть мізерна похибка у їх зважуванні може спричинити серйозні наслідки, чи не так?

А як ми махалися, коли робили ті наважки на практиці, пам'ятаєш? Легко написати: да талес дозес[1 - Видай такі дози (лат.) – Тут і далі прим. авт.]. Та поки ті «дозез» відважиш, усіх богів фармації згадаєш! Ваги налаштувати, анальгіни з амідопіринами подрібнити, і то не переплутати, що спочатку в ступці товкти, а що потім. І не дай Бог атропіни, етилморфіни чи фенобарбітали важити! Пальці тремтять, очі болять, спина не гнеться...

А якщо тобі до того ж зав'яжуть очі, багато ти зможеш наважити? Якщо замість фенобарбіталу на шальки терезів насиплють тальк, як ти це засічеш? Як, Максе, богиня правосуддя може зважувати те, чого не бачить? Це ж богиня справедливості!

Та знаю я, що ця її пов'язка означає! А ти знаєш, що давньогрецька Феміда спершу була без пов'язки? Щоб бачити, де кривдять безвинних. А очі їй зав'язали римляни, створивши власну богиню Юстицію. І така – сліпа – вона більше сподобалася владцям.

Якщо вже правосуддя зважує наші провини на аптечних терезах, Максе, то я вимагаю від нього щонайменше гострого зору, щоб нічого не переплутати і відважити нам рівно стільки справедливості, скільки ми заслуговуємо. Бо похибки сліпого правосуддя коштують так само дорого, як похибки у фармації, а скільки злочинів взагалі ніколи не розглядаються в його інстанціях!

Якщо слідувати цій логіці, то і вуха суддям треба позатикати, щоб хтось не нашептав неправду, і Бога в церквах слід малювати із зав'язаними очима, щоб і Він був неупередженим на Останньому суді. Що? Вважається, що Бога не можна підкупити? А правосуддя, значить, можна?

То, може, не існує ніякого земного правосуддя, а лише божественне? А воно має в своєму арсеналі розмаїті засоби, зокрема Феміду чи Юстицію, для відновлення порушеної людськими вчинками світової рівноваги.

Може, сидить собі такий Боженька на хмарах і зважує на своїх терезах, майже як ми в аптеці, квантові дози тонких матерій наших душ? І кладе на одні шальки дозу страху, а на другі – дозу любові.

І залежно від того, що переважає, – тією дорогою ми і йдемо у житті та після своєї смерті. Дорогою страху або дорогою любові.

Навіть однакові вчинки на цих різних життєвих маршрутах матимуть на виході протилежний заряд і різні наслідки. Бо зло можна інколи виправдати любов'ю, а добро, вчинене через страх, часто важко назвати добром.

Я так думаю, Максе. Я не знаю, як воно працює насправді, Боже правосуддя. Але я хочу вірити, що воно працює.

Олеся подивилася на білі таблетки в оболонці, відділені вальною рисою, які манливо лежали у блістері на приліжковій тумбочці, і охопила себе руками за плечі.

Диплом фармацевта з відзнакою не допомагав.

Вона сиділа на своєму ліжку у квартирі на четвертому поверсі в будинку по вулиці Угорській, не відриваючи погляду від маленьких невинних таблеток, а бачила перед собою орка з вишкіреними зубами, який збирався заковтнути її, не розжовуючи, як вона – ці таблетки.

Раптовий холод заповз під одяг. Гірський такий холод. Нічний і туманний. Ніби стоїш над глибоким урвищем у темному лісі, а десь далеко замковий годинник несамовито вибиває дванадцятку.

До дванадцятої ще є час. Я встигну.

Олеся стрепенулася і зиркнула на електронний годинник на книжковій полиці.

23:32...

Не повірила своїм очам. Поморгала, придивляючись до табло. Розмазані світні червоні кола ніяк не хотіли перетворюватися на цифри.

То був фальстарт, який не можна скасувати. Бал, на який краще було не з'являтися. Загублена кросівка у болоті. Незамок на горі. Покинутий принц хропить під горою. І ти над урвищем...

Поличка ходила ходором, наче підлога в тамбурі швидкісного потяга.

Олеся вдивлялася в годинник так сильно, що на очі навернулися сльози.

А фея винувато шкіриться у червоному світлі місяця. Ширнувшись, вона трохи зарано змахнула паличкою, схожою на шампур. І казка закінчилася, так і не розпочавшись. Казка, дуже схожа на правду. Фея, дуже схожа на наркомана зі стажем.

Міцно-міцно замружилась. А тоді поволі розплющила очі.

Мара зникла.

Годинник звично показував звичний час.

19:05.

Різно видихнула. Пригладила косу. Перевела погляд на тумбочку.

Отже, цілих дві години вона сидить перед таблетками і намагається переконати себе, що все не так погано, як є насправді. І, звісно, собі не вірить.

Вириває з рук феї чарівну паличку, схожу на шампур, і розносить невдалу казку на цурпалки...

...Уперше Олеся Верхолаз стикнулася з фармацевтичною продукцією, коли в два з половиною роки з'їла п'ять таблеток валеріани. Вони були такі гарненькі, жовтенькі і так мило лягали в її долоньку!

Мама з татом не поділили її захоплення, коли вона з радісним виглядом і словами ням-ням принесла їм напівпорожній блістер. Питається, і чому вони не годували її цим раніше?..

Удруге світ фармації полонив її в десять років. Тоді вона проходила повз стару державну аптеку з вікнами в металевих рамах і важкими подвійними скляними дверима, які не піддавалися натиску її руки. До цієї аптеки практично ніхто не ходив, і там завжди було тихо і загадково, як буває у музеях.

Двері цієї аптеки в той задушливий день були відчинені і підперті цеглиною. Олеся обережно заглянула досередини, нікого там не побачила, увійшла і...

потонула в атмосфері музею, експонати якого дивилися на неї з вітрин і полицок, підморгуючи етикетками і зваблюючи таємничими написами. Аж незчулася, як тьотя в білому халаті вийшла через дверцята перегородки і стала за нею, грізно схрестивши руки на грудях.

– А ти чого тут шукаєш?

– Хліб, – перелякано відповіла Олеся, показуючи гроші, які мама дала їй на хліб.

– Тут?! – здивувалася тьотя і за хвилю розсміялася: – Ну заходь, подивимося, де тут можна знайти хліб!

Провізор, провівши їй екскурсію своїм аптечним царством, здавалося, назавжди посіяла в її серці радість від спілкування з медикаментами.

Відтоді всім, хто хотів знати, а також і тим, хто не дуже цікавився, Олеся заявляла, що хоче бути аптекаркою. Збирала пляшечки, слоїчки і баночки усіх розмірів і гатунків, наливала в них чай, молоко і пиво (останнє позичала для такої справи у тата) та шикувала усі на підвіконні, запрошуючи домашніх зайти до її аптеки і неодмінно щось придбати.

А старший на чотири роки двоюрідний брат, відвідавши її «аптеку», урочисто пообіцяв після закінчення школи вступити на фармацевтичний факультет. «Буду торувати тобі шлях!» – сказав він їй і згодом здійснив-таки свою обіцянку.

Ще рік тому Олеся будувала грандіозні плани на майбутнє, і в цих її планах обов'язковими були вища фармацевтична освіта і кохання на все життя...

Зараз ніщо з цього її не цікавить.

Так, вона закінчила медичний коледж за спеціальністю «фармація» і працює у фармацевтичній фірмі на нудній паперовій роботі – і нічого більше. Інколи дівчина загадується: а куди ж поділася та її радість?

І сама ж відповідає собі: мабуть, туди ж, куди й любов...

Олеся міцніше охопила себе руками за плечі, не зводячи очей з таблеток, які вона витягла дві години тому з картонної пачки на тумбочку. Всі, що залишилися. Всі дев'ять.

Вона б не повірила, якби хтось рік тому сказав їй, що вона не зможе впоратися із бажанням знову і знову сягнути по цей препарат, щоб приборкати своїх драконів, які вимагали щоразу нової дози, аби на якийсь час переконати її, що вона з ними впоралася. Та насправді вони просто засинали на кілька годин, щоб, прокинувшись, знову змушувати її сягнути по цей препарат і... це можна було б продовжувати до безконечності.

Але сьогодні вона вирішила покласти край цій безконечності. Раз і назавжди. Треба тільки наважитися.

Треба тільки дістатися станції.

Таблетки називалися відповідно – гіпноген, містили у своєму складі золпідему тартрату 10 міліграм, який був снодійним засобом третьої генерації. Інструкцію до цього препарату дівчина знала напам'ять. Також Олеся чудово знала, що вживати будь-яке снодійне, навіть хваленої третьої генерації, категорично не можна довше чотирьох тижнів. Що це спричиняє психологічну залежність і погіршення загального стану. Що всі побічні ефекти можна анулювати, припинивши вживання препарату, а вона знову і знову купує його. Добре, що є можливість дістати рецепт.

Добре, що до станції недалеко.

Звісно, Олеся пробувала кинути цю справу не раз і не два. Але минав час і безсоння доводило її до того, що вона засинала вдень за робочим столом, у транспорті чи перед телевізором, а вночі крутилася з боку на бік, не в змозі заснути до ранку. І так день у день.

Зрештою вона сягала по інструкцію і знову нічого страшного там не знаходила: побічні дії – повідомляла інструкція – трапляються в поодиноких випадках, а загалом – заспокоювала ця ж інструкція – препарат переноситься добре.

Олеся почувалася тим нещасним винятком, який підтверджував правило, відчуваючи на собі всі наслідки тривалого лікування.

Ні, засинала вона, вживши таблетку, прекрасно: одразу – і на всю ніч, наче хтось вимикав світло у кімнаті і в її голові, а на ранок вмикав. Але то вже було не те сонячне світло, яке розвіює темряву, а примарне світло сутінків.

І ще дуже добре, що вона швидко бігає.

Ані посиденьки з подружками, ані улюблені книжки, ані звичні колись походи на природу не мали місця в її теперішньому розпорядку життя. Не кажучи вже про рантки[2 - Рантка (діал.) – побачення.] і розваги.

Продовжувати навчання після медичного коледжу теж не бачила необхідності. Відмінниця, вона закинула підручники в далекий кут і вимурувала довкола себе фортецю без вікон і воріт. Над урвищем.

Так вона блукала поміж приглушеною реальністю, жаским безсонням і снами без сновидінь майже увесь останній рік, тішачись, що ніхто її не чіпає.

І ось минулого місяця на Великодні свята батьки майже силоміць потягли її з собою до родичів у село під Яновим, бо не можна ж у твоєму віці вічно сидіти вдома. Олеся насолоджувалася спілкуванням із родиною, святковим застіллям і довколишніми краєвидами доти, доки не помітила, що забула вдома свої таблетки.

З того моменту вона наче опинилася по той бік свят: усе було їй не так, усе не те, дратувала і злила будь-яка дрібниця. Родичі здивовано озиралися, пам'ятаючи її як виховану і спокійну дитину, батьки червоніли, обіцяючи серйозно поговорити вдома, а вона не могла собі пробачити, що дозволила їм затягти себе у цю діру, звідки вибратися до Львова, особливо на свята, було вкрай проблематично.

Завершилося тим, що вона пересварилася з дядьками і зосталася на танцях аж до ранку, хоча всі троюрідні сестри пішли додому ще вночі. П'яні морди, пилюка до небес від дощатої підлоги і розборки між аборигенами і приходьками у сільському клубі остаточно її доконали.

Повернувшись до Львова, Олеся – вперше у житті – хряснула дверима своєї кімнати перед батьками, які розпікали її всю дорогу за погану поведінку, кинулася до снодійного і побачила, як тремтять її руки, витягаючи його з

упаковки.

Помітивши це, завмерла і поволі осіла перед дзеркалом.

Знайомої їй двадцять років дівчини Олесі – з пильним поглядом і смішинками в кутиках губ – більше не існувало. Темрява проглядала крізь зіниці і лежала під очима теперішньої Олесі Верхолаз. Темрява лежала на її серці...

Наступного дня вона, майже щаслива, вирушила на роботу. Бо звечора запхнула свій гіпноген у найдальший куток шафи. І пообіцяла собі забути про нього назавжди.

Її дракони вирушили слідом.

За пару днів вона на собі відчула сумнозвісний синдром відміни, коли те, проти чого воюєш, повертається проти тебе з іще більшими силами.

Спала вона відтоді уривками, і ті уривки клаптями висіли в її голові, наче порване павутиння.

Мама, побачивши її котрогось дня зранку, обережно заговорила про відпустку, двоюрідний брат, зустрівши на роботі, вкотре завів розмову про психотерапевта, начальниця перепитала, чи з нею все гаразд, бо роботи багато, а робити її нікому: відпустки, сама розумієш...

А орк ласо посміхнувся. Ходи-но сюди, ми з тобою ще не закінчили, мала...

Олеся всоте глянула на таблетки на тумбочці.

Сьогодні неділя, на годиннику 19:05, на календарі – восьме червня дві тисячі восьмого року, і вона вже дві години сидить над цими ліками і божеволіє. Якщо вже не збожеволіла...

Глибоко вдихнула, видихнула, випросталася і простягнула руку до тумбочки. Зібралася з духом...

І тут у двері подзвонили.

Завмерла з простягнутою рукою. За якусь хвилю встала, поправила одяг, пригладила косу, взула тапочки – і все це, не зводячи очей з таблеток. Врешті, стрепенувшись, швидко запхала їх до шухляди і пішла відчиняти, намагаючись не озиратися.

Марта, як завжди, наробила багато шуму в тихій, порожній домівці. Батьки ще звечора поїхали на дачу, залишивши Олесю сам на сам зі спогадами. Забувши, який сьогодні день. Не знаючи достоту, який сьогодні день...

– Так і знала, що знайду тебе тут, подруго!.. Сидиш у хаті, плачеш, минуле згадуєш? Минуле вже минуло, моя люба! А в мене телефон розрядився, не змогла попередити, зробила тобі сюрприз! На, тримай, молдавське напівсолодке, все, як ти любиш. Сподіваюся, штопор у тебе є?.. Вип'ємо за нас, бо за них пити нема причин, їм і так незле живеться!

2

Максим від'їхав від компа і, розвертаючи крісло на коліщатах, кинув хлопцям по бляшанці пива.

Друзі поза очі називали його маминим синочком. Про це він довідався, лише коли мама поїхала геть. Після того, як його, напівпритомного, знайшли у Карпатах холодного червневого ранку рік тому...

А до того все було добре. Він обожнював свою маму і вважав це нормальним. Вона була найкращою, найвродливішою і найрозумнішою жінкою у його житті. Струнка, зеленоока, з каштановим у розкішні дрібні кучері волоссям, завжди стильно вбрана, ефектна, коректна, толерантна і, що б не сталося, у найважчі хвилини – його найближчий порадник і найсправжнісінький друг. Відомо ж, що друзі пізнаються в біді. Мама була другом і в радості також. Усі інші знайомі йому дівчата і нігтя її не були варті.

Тому, мабуть, і бігали за ним табунами.

«Ти занадто вродливий, як для хлопця, – говорила йому мама, коли чергова його інтрижка закінчувалася нічим. – Жодна жінка не захоче, щоб чоловік був у центрі уваги там, де має бути вона. Жінки ревниві. Вони хочуть бути діамантами, а їхні чоловіки мають бути оправами, а з тобою все навпаки. Не знаю, де ти знайдеш той діамант, який був би гідний такої оправы, як ти...»

Хлопець відповідав їй, що свій діамант він уже знайшов. Вона протестувала, пояснюючи йому щось про різницю між дружиною і мамою, але їй вочевидь подобалися його слова.

Аж поки його не привезли одного ранку в Сколівське відділення міліції. У напівпритомному стані з високим вмістом наркоти у крові. І він нічого путнього не міг розповісти про події, що трапилися неподалік турбази, де вони з друзями на той час відпочивали. А також не міг пояснити, куди поділися ті його друзі і чому одного з них знайшли мертвим. На залізничній колії Стрий – Мукачево – Батьово поблизу станції Славське.

Справу класифікували як нещасний випадок, особливого розголосу вона не набула. Лише в місцевих сколівських новинах промайнуло, що львівські мажори знову загралися, а міліція дивиться на все крізь пальці, бо батько одного з фігурантів справи – старший слідчий обласного слідчого управління внутрішніх справ.

Імен не називали, справу невдовзі закрили, згаданий старший слідчий перевівся до Державної служби охорони на посаду рядового інженера групи супроводу договорів, а фігуранти намагалися про цю справу зайвий раз не згадувати.

Лише дружина колишнього старшого слідчого дивилася на сина так, наче не впізнавала його, і в її погляді великими літерами читалося невисловлене запитання: Невже я виховала наркомана і вбивцю?

Вона залишила йому листа, якого він і досі зберігає у своїй голові на полиці з назвою «Ніколи не було прочитано...». Лист той він порвав на дрібнесенькі шматочки, як тільки довідався, що мама поїхала за кордон без нього. Так і не поговоривши відверто. Так і не дізнавшись правди.

То був другий раз, коли від нього втекла жінка, яку він любив.

...Тут, у теплому, оббитому деревом, без вікон і з замком на ролетах гаражі, можна було зняти маску й одяг і нарешті розслабитися.

Особняк на два поверхи з мансардою тяжів над гаражем, наче Говерла над Карпатським хребтом.

Жили вони тут останній рік удвох із батьком, і начебто добре жили, не порушуючи спільних територіальних кордонів і не пхаючись в особисте життя один одного. Двічі на місяць приходила найнята татом прибиральниця і намагалася привести дім у більш-менш прийнятний з жіночого погляду вигляд.

З чоловічого погляду їхньому дому нічого не бракувало: мав він і європобілку, і склопакети, і два санвузли, але батько хотів, щоб усе хоч трохи було, як при мамі, не розуміючи, що без мами цього не буде ніколи.

Двоповерховий особняк виявився для них двох завеликим, тому тато взяв за звичку ночувати поза домом, а син перебрався у гараж, переобладнавши його під особисту зону роботи і відпочинку.

– За майбутнього провідного провізора фірми «Конвалія»! – підняв Вітьок бляшанку і голосно заржав. Його манери не змінилися з часів студентства, тільки волосся він тепер не брив наголо, а акуратно стриг, завдяки чому був схожий на розумника Вілла Хантінга з однойменного фільму. – Повісять тебе на дошку пошани, а всі інші будуть втикати в тебе дротики. Для релаксації.

Як регіональний представник солідної закордонної фірми, Віктор Негода віднедавна став виходити в люди у костюмі й краватці і навіть у неділю не зраджував своїх звичок. Тільки зараз піджак валявся десь в одному куті, а краватка – в іншому.

Панакота – повна протилежність Вітька, неформал з вибіленими косичками і купою сережок у носі, вухах і брові – підтримав його своєю бляшанкою, шкірячи зуби і похитуючи в ритм головою. Не в той ритм, який звучав з колонок компа. У нього завжди в навушниках був свій ритм.

– Чого шкіритесь? – Максим відсьорбнув «Першу броварню» і витрусив із пакетика залишки кальмарів. Сушених, звісно. – А може, і провідного, ви звідки

знаєте?

Але розслабитися не вдавалося, хоч усе пиво «Першої броварні» випий...

– Запам'ятай, – Вітьок був на чотири роки старший і заробляв удесятеро більше, отож вважав, що має право його повчати, – мій колишній шеф не любить вискочок і розумників. «Конвалія» – це звіринець, і щоб там вижити, треба мати сталеві нерви і нуль цілих нуль десятих совісті. Навіть назва говорить сама за себе: ніби й гарна квітка, та в ній дофіга отрути!

– Чому ж тоді ти весь час так нахвалював свою колишню роботу?

– Бо там можна навчитися всього. Після такої школи тебе візьмуть усюди з руками і ногами. Глянь на мене: там я був звичайним менеджером, а став регіональним представником німецької фірми «Берлін-Хемі». Знаєш, скільки мені тепер платять? Ні, краще тобі не знати!

– Зате Максиму щастить з тьолками! – вставив Панакота. – Кожен день – інша. Такі мальвіни за ним бігають – пальчики оближеш! Він тільки свисне – як вони вже тут!

Вітьок примружив очі, смакуючи пиво:

– І чого це нам так не щастить? Свисти – не свисти!

– Ситий голодного не розуміє, – вів своєї Панакота. – За нами вони табунами не ходять, тому нам треба за них боротися, а йому все піднесуть на блюдці. Нам би випити – і всі дівчата для нас красуні, а йому подавай мальвіну від кутюр! Щоб у кадилаку з відкритим верхом, з дачею на Мальдівах, а не як у твоєї Марти – в Бібрці.

– Ви просто заздрите! – перервав підколювання друзів Максим. – Не можна святкувати наперед, я тільки завтра йду на співбесіду. Погана прикмета.

А може, то просто день не найкращий? Чи рік?

– Це все забобони! – категорично заявив Вітьок. – І не змінюй теми. Ти просто матусю свою забути не можеш, з нею ти б одружився, а з іншими... Ей, я жартую, ти що?

– Вали звідси! Ти теж.

Панакота зсунув навушники набік, ніби намагався примирити їх роком, який лунав крізь білі дроти плеера на весь гараж.

Скажи, з ким ти п'єш пиво, і я скажу, чи варто з ними пити бодай воду....

– Я що сказав – валіть звідси! Треба до державних готуватися, і взагалі... Виспатися хочу.

Вітьок з розумінням поплескав по плечу.

– Точно все в порядку? Бо щось ти занадто блідий, а завтра понеділок, день важкий...

А може, сказати їм правду? Що він цілий день намагається забрати з-перед очей картинку річної давнини, яку сьогодні безперервно транслює його пам'ять, і що він досі точно не знає, чи ця картинка існувала в реальності, чи лише плід його уяви...

Стрівся поглядом з другом і розвернув крісло на коліщатах до компа.

– Посплю – і все мине... Марті привіт.

Коли не хочеш казати правду, завжди можна збрехати.

– Ну, Марті я твої привіти не передаватиму, цього ще не вистачало, але поспати тобі не завадить, – відповів Вітьок, одягнув піджак, повісив на шию краватку, кивнув Панакоті і... лягнув себе по чолі: – Зовсім з голови вилетіло! Сьогодні ж восьме червня? Ну все зрозуміло. Славське згадав! Кинь з рук і не бери до писка. Він сам винен, сам і поплатився, а нам жити далі.

– Ага, жити не тужити, – підтакнув Панакота, в миру – Андрій Кіт, котрий мріяв про музику, а натомість, за вказівкою батьків, мусив студіювати фармацію, яка йому геть погано давалася... – Добре, що я тоді з вами не поїхав...

Коли за ними нарешті зачинилися вхідні двері, Максим потер долонями обличчя, видудлив одним махом півбляшанки пива, відкрив третю «Готику» і взявся освоювати крижані простори Нордмара, завзято воюючи на боці орків. Під знаменами бога Аданоса він намагався винищити дотла лісовий народ Міртани. Ця війна його заспокоювала.

Добре, що системник потужний і підтримує цю гру, та й монітор рідкокристалічний, з високою розділовою здатністю.

Але сьогодні все було марним. Навіть улюблена гра.

Сьогодні він почав підозрювати одну важливу річ: той нічний жах йому не примарився. Він був насправді...

Увів у пошуковик знайому до болю адресу. Той одразу видав онлайн-карту з місцем призначення.

Курорт Славське відомий на всю Україну. Максим волів би викреслити його з мапи світу назавжди, волів би ніколи не знати про його існування. Минуло триста шістдесят п'ять днів, а він все ніяк не може позбутися відчуття, що та історія ще не завершилася...

Дурня. Пити треба менше.

Швидко позакривав усі зайві вікна і ще раз перечитав надісланий йому у п'ятницю лист.

«Ваше резюме перебуває на розгляді у дирекції. Просимо підійти у понеділок о 10.00 на співбесіду.

З повагою, Костянтин Богданович Дудай, старший юрист МПП фірми «Конвалія».

Отак-от.

Максим відчув, як загупало серце. Ненадовго, на кілька секунд. Це в нього з минулорічного «відпочинку» залишилося. Постнаркотичний ефект. Посилене серцебиття виникало на рівному місці і зникало так само. От як зараз, хоча він анітрохи не хвилювався: чого там хвилюватись – звичайна співбесіда. П'ятий курс, як-не-як. Рано чи пізно доведеться через це проходити.

Вітьок давно сватав його на свою колишню фірму, хоча чому сам звідти звільнився – до пуття не пояснював.

Максим трохи погуглив інформацію про «Конвалію». Шістнадцять років на ринку, у четвірці основних гуртових постачальників медикаментів Західного регіону, власник – Олександр Вадимович Кондур, львів'янин, одружений, дві доньки.

Допив пиво, подумуючи про наступну бляшанку, мигцем глянув на годинник на моніторі і... завмер.

23:32.

Химерний час. Ще можна йти на гульки, але вже бажано спати.

Рік тому це поєднання годин і хвилин стало вихідною точкою його неповернення до звичного життя...

Знову загупало серце. Пива більше не хотілося. Хотілося чогось міцнішого, високоградусного...

Вихідні добігали кінця, а він нічого не встигав.

Треба було підготувати на завтра костюм, сорочку, краватку і вступну промову. Раніше йому в цьому допомагала мама. «Знайди собі когось», – радив тепер тато, а він заховався у гаражі і поринув у розкопки по всьому віртуальному материку, наче від того, чи знайде він артефакти бога Аданоса, залежить його майбутнє...

А насправді майбутнє залежало від завтрашньої співбесіди у «Конвалії». І те, що сталося рік тому, там ніякого значення не матиме. Може, хлопці й праві, треба жити далі...

Знайди собі когось...

І може, батько теж правий? Знайти когось, хто буде тобі прасувати сорочки, пов'язувати краватки і не заважатиме пити з хлопцями пиво у гаражі... Щоб усе було, як у людей.

Але нудне сімейне життя не влаштовувало хлопця в принципі. А щоб зробити його цікавим, треба було мати силу, натхнення і бажання щось робити, чого він останнім часом за собою не спостерігав.

Тому Максим узявся вирішувати проблему звичним для себе способом: почав шукати у телефонному списку номери знайомих дівчат, які могли б відгукнутися на його прохання підготуватися до завтрашньої важливої зустрічі. Хтось обов'язково захоче проявити милосердя і виручить його у такий скрутний момент.

На одному з номерів він спіткнувся. Виявляється, він так і не видалив його з контактів.

Завтра у нього починається нове життя, а він зав'яз у минулому, якого вже не зміниш, хоча воно, минуле, змінило все, що могло, у його житті...

Плоский квадратний екран монітора згас.

Максим роззирнувся.

Помаранчева «Шкода-Фабія» самотньо дрімала посеред гаража. Її друг – зелений «Рено-Кенго» – сьогодні ночував не вдома. Як і тато.

І що на це сказала б мама?

Згадавши маму, Максим вирубив комп, узяв ключі і пішов відмикати гараж, сподіваючись, що даїшники вже поснули або будуть дивитися не в той бік, куди він поїде.

Олександр важко опустився в улюблене крісло.

Він підозрював, що його мало хто любить. Але особливо на це не зважав, бо прийшов на землю не для того, щоб розводити тут з усіма сусі-пусі.

Його основне призначення у житті – вирватися з загальної біомаси і зробити так, щоб ця біомаса більше ніколи його не поглинула. Можна сказати – він цього досяг. Але якою ціною?

Щастя виявилось таким же примарним, як комунізм для неіснуючої вже імперії. Його син не успадкував жодної риси його характеру.

Хлопець прогулював, проїдав і пропивав усе, що мав, а потім приходив за черговою подачкою. Ні працювати, ні думати, ні планувати своє життя він не збирався, а коли до цього додалися наркотики – все пішло шкереберть.

Невже справді на дітях геніїв природа відпочиває? Бо хто, як не геній, зміг на рівному місці заснувати і розкрутити до всеукраїнських масштабів фармацевтичну гуртово-роздрібну фірму «Конвалія», єдину таку з центром не в Києві, а у Львові?

Фірму його життя...

Але зараз навіть вона його не тішила. І він знав чому.

Залишилася одна вкрай важлива справа, яку він ніяк не може завершити. Щось весь час йому заважає. І поки він не поставить у ній крапку – не бачити йому спокою.

Про любов він уже навіть і не мріяв.

...Крісло під його вагою заскрипіло. Було його особистим кріслом, широким, шкіряним, ніхто інший у це крісло сідати не смів. Широчезний дубовий стіл

вміщав у своїх надрах купу важливого мотлоху, зверху стояв монітор з тридцятидюймовою діагоналлю, чорна клавіатура зручно підлаштовувалася під його долоні, зі скрипом витримуючи його натиск і намагаючись час від часу пропускати букви і розділові знаки, щоб зайвий раз його подратувати.

Системний блок губився десь унизу, так само як багатогніздовий перехідник із запобіжником та лазерний кольоровий принтер фірми «Кенон». Пляшка «Боржомі», ручка Паркер із золотим пером у масивному тримачі, записник з тисненою золотом назвою й логотипом його фірми і перекидний календар – цього року з лікарськими травами – завжди були напохваті, точно на своїх місцях. Фото дружини з дітьми у кришталевій рамці з вкрапленнями срібла дивилося на нього скося з правого боку столу.

Більше нічого на столі не було. Зовсім. Жодних папірчиків, скріпок чи файлів. Педант у всьому, він інколи задумувався над тим, як би було добре стати байдужим до всіх життєвих дрібниць і зосередитися на головній меті свого життя.

Але як тут зосередишся, коли ці дрібниці щосили намагаються збити тебе з праведного шляху, вигулькуючи де і коли ти найменше їх сподіваєшся?

От і сьогодні він мусив скасувати куплені квитки на літак до Індії – країни-партнера, країни хаосу, країни, яку не зміг забути. Тому збирався поїхати ще раз. Індія стала його нав'язливою ідеєю.

А він мусив усе скасувати. Сьогодні о п'ятій ранку. Наче сам собі наступив на горло. Або хтось допоміг.

Олександр підвівся і рушив було до виходу. Але на півдорозі передумав і підійшов до вікна. Усі почуття були загострені, як ніколи. Ноги відчували пружність бежевого ковроліну, наче то був мох у лісових нетрях. Очі шукали серед білих тонів кабінету якісь темні підозрілі плями. Підшлункова прискореними темпами переробляла введений перед вимушеним сніданком інсулін, намагаючись не підняти рівень глюкози до небезпечних величин.

Він це відчував. За багато років хвороби навчився з нею співіснувати. Знав, коли треба пригальмувати, а коли можна дозволити собі трішки зайвого, розраховував дозу ліків не гірше за калькулятор, вмів передбачити мить, коли підступна

сухість заповнить його зсередини і жодна розхвалена вода не допоможе, скільки б ти її не випив. Реклама брехала.

Умів, знав і відчував. Але сьогодні на це не зважав. Доньки забезпечені, дружина теж не бідуватиме. Залишилося довести одну справу до завершення – і можна на спочинок...

Хоча... чи не зарано він себе ховає?

Золотаві вертикальні тканинні жалюзі знехотя піддалися його рухам, повертаючись трохи навскіс.

Він обережно визирнув крізь утворені шпарини у двір.

Прямокутний колодязь, оточений зусібіч спорудами, які зводились під його невсипущим оком, був заасфальтований та мав каналізаційні стоки (як часто ці стоки засмічувалися, знав тільки він і сантехнік. Хоча власникам фірм і не обов'язково знати такі дурниці, але він був у курсі всього. Від засмічених стоків до термінів оплати за кожним найменшим кредитом).

Адмінкорпус, де розміщувався його кабінет та кабінети його замів, юристів, програмістів і решти нероб, виходив вікнами на двоповерхову бухгалтерію. Праворуч над пропускним пунктом з одного боку розміщувалося кафе з конференц-залою, а з іншого – гуртовий відділ; ліворуч у глибині, за парковкою для машин, – величезний триповерховий склад медикаментів та педешного товару, адже препарати медичного призначення не обкладаються податком на додану вартість і їх слід зберігати окремо.

Зараз біля складу стояв розгублений охоронець у формі, а нічна зміна у синіх куртках, потираючи очі, товклася при вході, отримавши недвозначну заборону заходити всередину.

Понеділок почався не найкраще.

Спали, йолопи. А вам же заборонено спати, хіба не знаєте?

Фірма прокинулася. Раптово, занадто рано і не за планом. Фірма, яку Олександр уважав своєю. Багато років уважав. А вона все одно викинула коника, якого він не чекав. Багаторічна війна завершилася його повною поразкою.

Роберт Кіосакі любив повторювати, що наймані працівники завжди будуть з іншого боку барикад, аніж той, хто їх наймає. І вони ніколи не знайдуть спільної мови. Бо одним потрібно менше працювати, але отримувати за своє неробство щоразу більше грошей, а іншим потрібні хороші віддані працівники, які будуть днювати і ночувати на роботі й не вимагатимуть за це платні. Антагонізм бажань. Протилежність можливостей. Класова ненависть. Хоча те останнє було з іншої науки. Тієї, що давно канула в безвість.

Та ненависть залишилась. І її плоди ця країна ще довго пожинатиме.

Олександр скривився. Смартфон розбризкав тишу кабінету мільйонами звуків і перевів думки свого власника в інший режим. Режим пошуку.

Хто? За що – то інше питання, причина до смерті завжди знайдеться. Треба довідатися хто. А тоді вмирати.

На його дисплеї блимав номер Степана, наче шоста година ранку – це найкращий час для балачок. А мав би вже бути на місці. Найпершим.

Погано працюєте, хлопці, погано. Хіба не знаєте, що погані новини розходяться швидко? А ви маєте бути швидшими за них, бо за що я вам тоді плачу, га?

Голову можна дати на відсіч, що працівники його фірми вже все знають. Як це ім вдавалося, він не розумів. Але на його фірмі всі одразу знали про все. Як у селі. Наче й бабів усюдисущих не водилося, а останній підбиральник наступного дня вже переказував на майданчику для куріння всім охочим, про що йшлося у шефовому кабінеті на нараді за закритим дверима. Навіть кодові замки на дверях кожного поверху, що відкривалися особистими карточками допущених до свята святих, не допомагали.

– Слухаю.

– Олександрє Вадимовичу, доброго ранку, – захеканий Степан, що ось-ось стоятиме під його дверима, був банальний до неможливості. Ну де ж тут добрий ранок?!

Головний охоронець фірми Степан Каменюка. Сірий «Ланос», піджак на футболку, маленька дитина і брама на замку. А крізь цю браму проходять працівники фірми на роботу і з роботи. І у кожного може бути мотив. У кожного працівника гуртового, роздрібного відділу продажу, «бюджетників», юристів, програмістів, фонду, кафетерію, редакції, у прибиральників, водіїв, тих же охоронців – і це лише на території фірми, а тих, хто за територією, і не полічиш. Ну і, звісно, склад, де все трапилось.

А якщо доплюсувати тих, кого він, власник фірми, звільнив колись підставно і безпідставно...

Серед отих, звільнених, треба було б пошукати особливо ретельно. Але хто ж це робитиме? Не міліція ж, справді, і не ці його ідіоти!

– Кажі.

– Міліція зараз буде. Кажуть, щоб ми нічого не чіпали там, на складі...

Про вовка промовка...

– Я що, по-твоему, ідіот?! Якщо це все, що ти хотів мені сказати...

– Ні-ні, це не все, Олександрє Вадимовичу... – Всі тут боялися до нестями, коли він починав лютувати, матюкаючи зверху донизу всіх, хто траплявся йому на шляху. Навіть одного разу довелося лопатою, якою сніг відгортали, показати винним кузькіну мати. А його це бавило. Так мало речей його бавило у цьому світі... – Маємо нарешті повну інформацію щодо вашої справи. Окрім однієї особи.

– Якої особи? – голос Олександра впав до мінімальної гучності. Оцього б мали боятися його підлегли. Тихого голосу.

– Ось про це я б хотів з вами переговорити. Невідомо, чи існувала вона взагалі. Власник пригадав, начебто замовлення робила якась дівчина, назвалася

Олександрю. Хоча єдина дівчина, яка там була, за нашими даними...

- Отже, дівчина...

- Виглядає так, що її покривають. Ніде ніякої інформації. Зникла. Розчинилася. Або її не існувало взагалі. Можемо опитати...

- Не треба, я сам.

Олександр вимкнув смартфон. Не любив усіх цих новомодних забавок, навіть комп'ютер йому поставили лише тоді, коли вже навіть кури почали глузувати, що йому треба в крісло вмонтувати одну кнопочку, яка б вмикала все одразу, а потім вимикала, бо з двома він не впорається.

Але це був смартфон його сина. Його загиблого сина.

Олександр підвів голову. Вони ще не знають, з ким зв'язалися.

Твердолобість – одна з основних рис його характеру. Твердолобість і впертість.

Сьогодні зранку на складі в холодильнику – приміщенні три на чотири, де зберігаються препарати, що потребують пониженої температури, – підбиральниця, яка пішла за таким препаратом, щоб спакувати його у коробки, які потім відправлять аптекам, знайшла труп керівника нічної зміни. Повішеним...

Рівно рік тому у цей самий день за незрозумілих обставин загинув його син. І зараз Олександр впевнений, що то не просто збіг.

Він набрав у груди повітря і повільно видихнув. Добре, що зараз його ніхто не бачить. Тому що він готовий розшматувати того, хто це зробив. У буквальному розумінні. Оцими руками.

Сьогодні о восьмій ранку – заупокійна літургія за душу його сина, а він у цей час, швидше за все, буде на допиті у слідчого, і жодна з цих подій його не тішила...

Десь там, у зовнішньому світі, прозвучав сигнал автівки. Ще раз і ще. Це означало, що перед металевою, пофарбованою у цегляний колір брамою, на якій

висів знак перекресленого клаксона, зупинилася машина, яка нагло вимагала, щоб її пропустили досередини. Яка мала для цього всі повноваження.

Це означало, що приїхали по його душу.

Олександр Вадимович Кондур, директор фармацевтичної фірми «Конвалія», обернувся до дверей. Дубові, різьблені, з позолоченою ручкою, вони різко розчахнулися під його напором.

З таким же напором він знищував своїх ворогів. Одних купував, інших розоряв, у третіх відбивав охоту навіть думати у свій бік.

Хто ж тоді посмів так жорстоко вдарити? Двічі. Кого він зі своєю хваленою інтуїцією, що дозволяла бачити людей наскрізь, ще коли вони стояли там, перед брамою, не помітив? Не відчув?

Рівень глюкози у його крові невблаганно ріс. Але він на це більше не зважав.

Розділ перший

Понеділок, 9 червня, 01:30

Якби я вела щоденник, то ніч з неділі на понеділок дев'ятого червня 2008 року я б назвала переломною.

1

Олеся озирнулася. Орк біг позаду, і світло його ліхтарика стрибало довкола, як сліпучий меч у руках Гаррі Поттера. Вона не вмикала світла, тому постійно спотикалася, перечіплялася і падала, але одразу вставала, гнана не лише отим

світлом, що з кожною хвилиною ставало все ближче, а й протяжним хрипким криком за спиною: «Сті-і-ій! Не втечеш!»

Жорстокими виявилися до неї Карпати.

Дерева враз розступилися, і вона опинилася перед залізничним насипом. Високі яскраві ліхтарі ланцюгом йшли вздовж колій, роблячи її, утікачку, відкритою мішенню на долоні в Бога.

Орк наближався. Їй здалося, що вона чує його дихання і кроки, але якась частина її свідомості знала, що вона бігає краще за нього, і тільки ця частина свідомості не дозволила їй здатися.

Вона роззирнулася на два боки. Колія у напрямку Львова завертала за гору, а у напрямку Ужгорода – тягнулася прямою стрілою. Холодні зірки дивилися на правічні гори, як на рівних.

Вона щодуху побігла вздовж насипу в бік свого міста, хоча зараз до нього було так само далеко, як до зірок.

Станція відкрилася її очам сліпучою плямою на чорній тканині гір.

Потяг стояв просто перед нею. Вона озирнулася. Орк був позаду на відстані витягнутої руки, але вона чомусь не могла роздивитися його обличчя, воно мерехтіло, мов світло далеких зірок.

Ноги наче приросли до землі, і їх довелося видирати з коренем.

Раптом у темному вагоні попереду щось блиснуло. Вона придивилася – і завмерла: ще одна чорна фігура стояла в проході дверей, підносячи у руці шампур.

Виявляється, їх, орків, двоє.

Останнім ривком вона добігла до потяга і пролізла під ним на інший бік. Пролізла б, якби в останню мить потяг не рушив...

...Червнєве сонце заливало кімнату. Проміння, проходячи крізь тюль, яку колихав вітер, мерехтіло, засліплюючи її своїм пульсуючим світлом. Голова гула, тіло не слухалося, ватяним мішком валяючись на ліжку.

Млявість текла венами, повертаючи у серце не кров, а розріджену байдужість.

Олеся заплющила очі, але мерехтливе сонце пробивалося навіть крізь повіки.

Жахи повернулися.

2

Олександр подивився на присутніх і вкотре похвалив себе, що правильно зробив, в останню мить скинувши піджак і краватку і поставши перед підлеглими у сорочці з закоченими рукавами. Це створювало ефект свого хлопця і налаштовувало на домашній лад. Дружина завжди казала йому, що з людьми треба вибудовувати дружні стосунки. Інколи він навіть слухав її.

– Останнім часом нам довелося багато пережити...

Підлеглі мовчки презирнулись, а дехто навіть закивав. Добре. Вони мають бути на його боці. Або котитися до біса.

Конференц-зала впускала у себе багато світла. Довгий стіл, на одному краю якого сидів він, шеф, іншим краєм майже підпирав широкі двостулкові двері, що сьогодні були щільно зачинені. Півлітрові пляшечки води зі склянками кожні півметра створювали враження, що фірма піклується про своїх працівників, ну а прохання вимкнути мобільні телефони означало, що справи будуть серйозні і відволікатися не годиться.

Ще б ви так піклувалися про фірму, як вона про вас...

– Я зібрав вас тут, бо відчув, що у цьому виникла потреба. Ви – моя опора на місцях, кістяк фірми, мої зами, тобто люди, яким я найбільше довіряю.

Інколи...

– Нагадаю вам, що взимку ми втратили контракт з «Пфайзером» через невиконані умови попередньої угоди, – Олександр кивнув у бік керівника відділу постачання – кремезного чоловіка з коротким сивим іжачком на голові та гладко поголеним підборіддям (такі підборіддя у книжках називають вольовими). – Я правий, Ігорю Олеговичу?

Той кивнув, кашлянув і знову кивнув. Мав проблеми з дружиною, коханкою, квартирою і донькою від першого шлюбу. Не дивно, що кількість вдалих контрактів з кожним роком зменшувалася.

– Але постачання обіцяє нам здобути контракт з «Берлін-Хемі», кращі умови з «Санофі» і «Новартісом» і розпочати переговори з «Польфармою». Я особисто беру це під свій контроль.

Ігор знову киває, не підіймаючи очей. Відчуває, що винен.

Останній раз я з тобою такий лагідний.

– Це дозволить нам підняти товарообіг у кожній з областей, а відповідно, і наші заробітки, так, Ігорю Олеговичу?

Тон, яким він вимовляв оце «Ігорю Олеговичу», мав показати усім, що поблажок не буде. Зазвичай він усіх називав на ти. Коли був добрий.

– Усе заплановано, Олександрє Вадимовичу, до кінця року ми вийдемо на показники...

Олександр коротко ляснув долонею по столу. Усі принішкли.

Дякуйте, що не кулаком.

– Людям потрібні зарплати вже, а не до кінця року. Маркетологи не можуть накреслити план, бо ви не можете отримати цей контракт. У листопаді він має бути у мене на столі.

Коли він говорив про зарплату, то почувався таким собі лицарем на білому коні. Зарплата – це святе, любив він повторювати при кожній нагоді. От і тепер не втримався, знав, що наймані працівники тільки цього і чекають, а все інше їм по цимбалах...

– А зарплата – це святе. Я бачу і ціную вашу нелегку працю. Тому те, що мені довелося урізати цього місяця ваші зарплати на двадцять п'ять відсотків, означає, що я хочу зберегти людей і все недоплачене повернути кожному згодом, коли станемо на ноги: у бухгалтерії ведеться точний облік...

– Так-так, – підтакнув Андрій, худий, сутулий, завжди серйозний і неговіркий головний бухгалтер. У своєму жіночому царстві він був цар і бог і стояв за своїх горою. – У нас усе записано.

Молодець. Хоч я поставив би на місце твоїх дівок. Щоб знали, хто в домі хазяїн.

– Друге, що вибило нас із повсякденної роботи, це – зрив поїздки в Індію. Я плекав великі надії на цю поїздку. Минулого року ми привезли звідти домовленості про спільне будівництво заводу з виробництва пластикових виробів, ви це знаєте. Зараз проект на стадії пошуку земельної ділянки, ви знаєте, як у нас це складно. Є кілька варіантів: одні дороги, інші – ще дорожчі. Я збирався обговорити фінансові нюанси. Досвід показав, що індуси – надійні партнери...

Хоч і олухи...

– Але головне – це вранішне чепо, – Олександр уважно обвів усіх присутніх поглядом, відзначаючи кожну деталь, кожний не властивий тому чи іншому працівникові рух, емоцію чи вираз обличчя. Від напруги розболілася голова. Захотілося встати і піти, а не ублажати своїх переляканих працівників, щоб ті почали бодай щось робити, а не обсмоктувати вранішній трапунок. – Воно зачепило всіх. Збило нас з ніг. Змусило нас цінувати те, що в нас є. Сподіваюся, міліція не дуже всіх налякала? – виголосив він бадьорим голосом і першим розсміявся.

Люди потроху розслаблялися. Він говорив з ними, як з рівними. Говорив довго, відверто і пристрасно. Від цього у підлеглих паморочилось у голові і вони готові були кидатися на амбразуру.

Не всі, ой, не всі.

– Складу дісталось найбільше. Правильно, Семене?

Керівник складу, лисуватий, білобрисий, зі світлими примруженими очима, воював з величезною своєю братією на всіх трьох поверхах і часто-густо був нею переможений.

Ще одна ревізія – і ти в мене полетиш, аж гай шумітиме.

Склад він залишив на закуску.

– Нам усім шкода нашого змінного Олексія, чудового хлопця, який, проте, вирішив піти у такий спосіб... – Семен розвів руками. – Ніхто не думав, що з ним таке може трапитись...

Для думання мізки потрібні, а їх у тебе зроду не було...

Але натомість Олександр сказав:

– Поговори з людьми. Усі поговорить. Скажіть, що у кожного може трапитися проблема, але ви готові допомогти. До вас можна звертатись у будь-якій справі, всім ясно? Заспокойте людей...

– Як? – Головний айтішник – круглолиций, з відстовбурченими вухами, розвинутими руками і бритою головою, геть не схожий на класичних айтішників, – постукав ручкою по блокноті. – Керівник зміни, молодий хлопець, повісився у «холодильнику». Людям треба сказати правду – чому? Звичайні бла-бла-бла тут не допоможуть.

Олександр майже фізично відчув, як усі інші втягують голову в плечі. Тільки цьому віртуозу комп'ютерних програм дозволялося так розмовляти з шефом. Його «Оупен Офіс» була неперевершена. На фірмах конкурентів лікті кусали, бажаючи здобути таку просту і ефективну в користуванні програму. Якби комусь із них вдалося переманити цього спеца, фірмі «Конвалія» був би гаплик.

– Ти справді вважаєш, Євгене, що треба вишикувати моїх працівників у дворі і зачитати їм передсмертну записку цього ідіота? Ти гадаєш, що тоді розмови припиняться і всі візьмуться до роботи? Так?!

– Це принаймні буде чесно.

– А що, до речі, було в тій передсмертній записці? – ніби поміж іншим озвалася Ілона, єдина жінка на керівній посаді, з відділу роздрібного продажу. Ефектна білявка з довгими ногами і нігтями. Розумна як чорт. І тому небезпечна.

– А це не ваша справа, – нахилившись до неї через стіл, по складах відкарбував Олександр. – Ваша справа – мої аптеки. Затоварте їх по вуха, а записками хай займається міліція.

Не втримався-таки він у рамках свого хлопця. Довелося все ставити на свої місця. Жорстко і некоректно.

Дякуй, що на «ви»...

– А що зазвичай там пишуть? «У моєї смерті прошу нікого не винити», – захихотів керівник гуртового відділу, підлабузницьки виляючи хвостом. Маленький, щуплявий, з густою чорною шевелюрою і широкими бровами, що зросталися на перенісці.

– Дякую, Антоне, але допомоги мені не потрібно. Час працювати. Сезон закінчився, тому працювати доведеться вдвічі більше. Восени, дасть Бог, грип надійде, продажі зростуть, боржники заплатять, але до осені треба ще дожити, і якщо ви... – Олександр встав і сперся руками на стіл, бо раптом стало важко дихати, – якщо ви прогавите цей час, бо будете зайняті дурницями типу чиїхось передсмертних записок, – не чекайте потім поблажок. Я обіцяю вам тоді такий розбір польотів, що «холодильник» для вас виявиться раєм. Усім хорошего дня.

Любив такі різкі повороти, спантеличував цим співрозмовників, що давало йому час для маневрів і можливість виявити їхні приховані наміри, якщо ті мали місце. Але люди розійшлися на диво прудко, не залишивши йому поживи для роздумів. Ніхто нічого не додав до свого звичного образу, всі неначе змовились, реагуючи на його провокації, як завше.

Неначе змовилися...

Олександр прочинив найближче до себе вікно, постояв так, спостерігаючи за життям унизу, і повернувся до свого місця. Там лежав його записник. Зі списком усіх, хто сьогодні був запрошений на нараду. Усіх підозрюваних.

З кого почнемо?

Розгорнув записник і ручкою із золотим пером вивів, охайно і стримано, підкресливши наостанок: Підозрюваний № 1. Трохи подумав і написав: Антон Нечипорук, завідувач відділу гуртового продажу фірми «Конвалія». Не знав, чому саме це ім'я зринуло найпершим. Але давно вже не ставив зайвих питань своїй інтуїції.

Витер чоло від поту і закрив записник. Самому важко. Організм здає. Потрібен помічник. Негайно.

Але проблема полягала в тому, що він нікому не довіряв.

З

Фармацевтична фірма «Конвалія» виглядала доволі поважно серед навколишніх одноповерхівок, стоянок і магазинчиків.

У цій частині вулиці Зеленої – Максим покрутив головою – значнішої будівлі не було, тому помилитися він не міг. Перейшовши дорогу в недозволеному місці, він зупинився перед брамою.

Будьмо знайомі...

Оточував фірму широкий кам'яний паркан, в огорожу справа було вбудоване доволі солідне на вигляд двоповерхове кафе з дерев'яним перекриттям, навісом та гоноровим інтер'єром, що виднівся у великі чисті вікна з білими фіранками. В'їзд перекривали промовисті металеві ворота, зліва продовженням паркана був магазинчик «Городина», а за вхідними дверима відвідувачів зустрічав охоронець

у формі, півколова стійка з дверцятами врівень з поясом, на яких миготіла червоним сучасна пропускна система, і ще одні скляні двері, що вели у двір. Прохідна.

– Максим Гнатишин, – відрекомендувався хлопець, водночас розглядаючи дошку оголошень і видимий кавальчик двору. Цікавість змусила лунко битися серце і вимагала для мозку більше інформації, аніж дали йому Вітьок, Гугл і однокурсники. – Мені призначено у директора.

Охоронець сказав у слухавку: «Я передзвоню», – і набрав інший номер.

Цікаво, у них зброя є?

З-за дверей ліворуч, які, мабуть, вели у підсобку, визирнула невисока дівчина з коротким хвостиком на потилиці, аби подивитися, хто ж оце до директора намилився... і одразу її сливові очі заблищали, заіскрились, а на губах заграла зваблива посмішка. Тобто це вона, напевно, вважала її звабливою, а він, звичний до таких посмішок, кілька разів моргнув і, не зводячи з неї очей, насмішкувато спитав:

– А ви, мабуть, прибиральницею тут працюєте?

Міг і нахамити, звісно, але мама попереджала, що не всі жінки люблять брутальних чоловіків. Тому зазвичай вів себе культурно і ввічливо.

Дівчина розтулила рота, потім закрила його, набундючилась, зачервонілась і – кинула охоронцеві:

– Я піду, Андрію. Треба звіти шефу на підпис нести. У юристів завжди багато справ.

І метнула промовистий погляд. Розізлилась.

– Добре, Анжело, – відірвався охоронець від телефону і вже йому, Максиму: – Директор зараз на нараді. Проходьте і почекайте на нього. Адміністративний корпус ліворуч, другий поверх, є дзвінок.

І знову припав до слухавки. Клацнули дверцята прохідної, пропускаючи Максима досередини. Він опинився у чотирикутному дворику, звідусіль оточеному різнокаліберними будівлями, кожна з яких мала свій вхід.

Він, молодий і амбітний, та поважна фірма, якій були потрібні молоді та амбітні...

Порозуміємося...

Тільки в костюмі було трохи незручно. І краватка тиснула. Не любив він офіційного одягу, та що вдієш. На важливих офіційних зустрічах треба виглядати відповідно.

А ще сьогоднішня нічна поїздка давалася взнаки. Не виспався, і кава не дуже допомогла...

Ревіння вантажівки за спиною змусило його здригнутися. Охоронець побіг відчиняти ворота. Величезна фура заїжджала на територію фірми, а він стояв їй на шляху. І здалося йому, що водій фури навмисне крутнув кермо у той бік, куди відійшов відвідувач... і якоись миті Максим зрозумів, що його хочуть розплющити об адміністративну стіну, шорстку і холодну на дотик... але фура проїхала стороною і зупинилася перед корпусом прямо попереду нього. Хлопець, важко дихаючи, стояв і чекав, коли водій відчинить дверцята, але той не квапився виходити.

Нарешті дверцята відчинились і на землю «Конвалії» ступив огрядний чолов'яга з пишними вусами і круглим черевом. Він неквапом пішов до складу, навіть не глянувши в бік Максима.

Хлопець озирнувся. Охоронець зі слухавкою біля вуха стояв за скляними дверима і уважно спостерігав. Максим підвів голову.

Біля кожного вікна тепер стояли люди.

Віра поправила ремінець туфлі, який розстебнувся, мало не спричинивши ганебного падіння зі сходів бухгалтерії, та, помітивши, що колеги не звертають на неї жодної уваги, а всі як один зібралися біля вікон, підійшла до них, і собі визируючи у той проклятий колодязь, який нагадував їй середньовічні тюрми: усі мали відсидіти у своїх камерах визначений термін, а гуляти внизу дозволялося лише у справах і під час обіду, і то краще не гуляти, а швидко шмигнути з одного приміщення в інше, поки тебе не перестріли.

Надворі дещо похмурий на свій вік хлопець розгублено крутив головою у різні боки. Не дивно: тут можна було загубитися з незвички!

Раптом він підвів голову і глянув крізь шибку просто їй у вічі.

Серце тьохнуло. Хтось поруч спитав, чи не знає вона, що то за красунчик і до кого він прийшов.

Віра знову нахилилася до ремінця туфлі. Щоб не відповідати.

5

Олександр зчепив перед собою пальці і прямо подивився на прохача. Усіх, хто за власним бажанням напрошувався до нього в кабінет, незалежно від рангу і чину, він називав прохачами і звертався до них на «ти» – від держслужбовців до прибиральниці, бо кожен від нього чогось потребував. Тих, від кого йому щось було потрібно, він запрошував сам або йшов до них у кабінети.

– Ти чув, що тут сталося зранку? – перебив він розповідь цього прохача, мало що з неї почувши. Корисного для себе.

Усі, хто влаштовується на роботу, плетуть таку фігню, що якби вони себе почули, то ніколи б себе не найняли. А роботодавці мусять це вислуховувати й аналізувати. Щоб зважити всі «за» і «проти». Щоб передбачити, що ця людина може встругнути у них під носом і на що здатна, коли за нею не слідкуватимуть крок за кроком. Щоб скласти уявлення про людину, яка хоче в тебе працювати, а не послухати загальновідому казочку про її дипломи і любов до праці.

Захочеш грошей – таку любов розмалюєш, аж сам повіриш. Та й дипломи зараз можна наколекціонувати різного гатунку, які тільки хочеш.

Прохач кашлянув у кулак, хвилину подумав отак, тримаючи кулак біля губ, і підняв на нього, директора, очі. Хитрі, примружені, наче йому заважає сонце з-за жалюзі. Та й сам виглядав, як панна, зі своїми довгими віями, пухкими губками і рум'яними щічками, а от торс мав накачаний, дорогу краватку пов'язав вправно і піджак мав випрасуваний. Матуся, певно, постаралася – випровадила синочка на співбесіду. А без матусь ви ні на що не здатні, чи не так?

– А що тут сталося... зранку?

– Це я ставлю питання! – з такими треба говорити чітко, конкретно і швидко. Щоб не дати часу оговтатись і понапридумувати брехню. Оту останню він ненавидів лютою ненавистю і відчував її за кілометр. – Невже на факультеті ніхто нічого не згадував? Не повірю.

– М...м... я сьогодні не був на парах... я думаю, що ніхто...

– Я не питаю тебе, що ти думаєш. Я тут для того, щоб думати, зрозумів?

Любив отак нападати на людей, щоб перевірити, з якого тіста їх зліплено. Більшість починала затинатися і городити три мішка вовни. І прохоплювалися врешті-решт.

– Зрозумів, що ж тут незрозумілого.

Нахабно, прямо в очі, та ще й із усмішкою на вустах. Насміхатися будемо? Ну-ну...

Олександр розчепив пальці й наосліп висунув одну з багатьох шухлядок столу. Знав, що у кожній знаходилось, достеменно. Одного разу за його наказом повідчиняли всі шухляди у столах його підлеглих. Шукав дорогі ліки, що зникли зі складу. А познаходив пляшки спиртного, горнятка з залишками кави, купу протермінованих презентів, які торгові агенти усіх мастей спихали його людям як рекламу... І жоден не відмовився. Хіба відмовишся від халяви?

Добре, що стримався тоді й розтрощив тільки одну зі знайдених пляшок просто посеред офісу на очах працівників. А міг наказати повикидати усе геть за прохідну.

Офіс тоді дувся на нього з місяць. «Нічого, – думав він, – знатимуть, як вчасно прибирати за собою».

А потім люди почали звільнятися...

Ліків тих так і не знайшов. Зате придбав металошукач на прохідну. Щоб кожен злодюжка знав, що не залишилося такого потаємного місця на тілі людини, у якому можна було б винести будь-що з його складу.

– Можемо піти далі двома шляхами, – Олександр підсунув прохачеві аркуш паперу. – Заповниш анкету, здаси секретарці і будеш вільним. Тобі повідомлять результат... якщо повідомлять. Це один шлях.

– А другий?

– На що ти готовий задля цієї роботи?

– Я?

– Ну не я ж?

Прохач зробив свої гарні очі круглими і завовтузився у кріслі. Почало проймаєти...

У двері обережно постукали. Олександр знав цю манеру секретарки, тому гаркнув:

– Не зараз!

– Олександрє Вадимовичу, там... там прийшла мати Олексія Лускувця.

Цього разу він не стримався і вгатив кулаком по столу. Фоторамка дзенькнула і завалилася на бік. Прохач закліпав очима.

Боягузи!

- Де вона?!

У двері просунулася голова Аліси.

- На складі.

- І що, всі розбіглися, як щури, так?! Я мушу все за всіх робити? Чого вона хоче? Тіло вже забрали, хай звертається у відповідні органи...

- Вона хоче... вас.

Олександр потер ребро долоні. Ненавидів оті сльози, драми, розбірки. Волів мати справу з роботами, а не з живими людьми.

Роботи не можуть покінчити життя самогубством.

- Олексія? Мама Олексія Лускувця? Тамара Василівна? А що трапилося? Чому вона тут?

6

Максим вдихнув свіжого повітря, але легше не стало. Склад розташовувався навпроти воріт, перед якими зупинялася фура, що ледве його не переїхала. Але жорстока новина перекреслила цей спогад давнішими.

Олексій, Лесь, Лешек, як кликали його вони, його друзі. Друг, яких мало. Справжній. Найсправжнісінький. Що сталося? Як він міг... себе... сам? Не може бути.

- Почекайте... Олександрє Вадимовичу.

Директор – грузний, міцний навіть не у фізичному, а в моральному плані чоловіча з глибоко посадженими очима, коротким жорстким волоссям і відстовбурченими вухами, вбраний у сорочку із закоченими рукавами і потерті джинси, – рвучко обернувся.

Через відкриті навстіж величезні двостулкові металеві двері з засувом входили і виходили люди. З фури розвантажували ящики і палети з медикаментами, щось підписували на ходу, кудись вказували один одному, жестикулюючи при цьому. Робота кипіла.

– Що таке?!

Видно було, що директор не терпів зволікань. Але ж Лешек...

Максим насилу проковтнув важку грудку.

– Олексій... він не міг... самогубством не міг. Він був віруючий, готувався стати послушником, казав, що тільки заробить трохи грошей для сестри і все... піде в монастир.

– Скажеш це його мамі.

Тамара Василівна стояла біля величезного дерев'яного піддона на колесах, міцно тримаючись за металеву ручку, майже таку, як у дитячого візочка, тільки значно довшу.

Величезний простір довкола неї, наче ангар для літаків, був поділений на кілька секцій. Ліворуч працювали люди у теплих синіх спецівках за столами з комп'ютерами, одні з них приносили туди ліки, другі щось звіряли за аркушами в руках, треті підносили кожну упаковку до сканера, мов у супермаркеті, пакували, перемотуючи коробки скотчем... Металеві сходи нагору, ліфти у шахтах з великочарункової сітки, праворуч – стелажі з найрізноманітнішими пакунками, пляшечками і пачечками. І коробки, коробки, коробки... Повні, порожні, великі, маленькі... І холод. У приміщенні та в серці.

Жінка повернулася до них. Чорний напівпрозорий шалик, чорний костюм, чорні колготи. Чорні провали довкола очей і біла паперова хусточка в руці. Наче вона

могла чимось допомогти.

– Ви... ви директор? Ви бачили мого сина... покажіть мені, де... де він лежав, коли це сталося... Максиме?! Ти... ти теж тут працюєш... ти теж бачив?..

– Ні, Тамаро Василівно, – він обняв її, краєм ока помітивши, як механізм, котрий щойно гудів, переміщався, грюкав, скреготів, пікав і клацав, раптом затих, завмер, зупинився. Мов терези, які досягли рівноваги, в очікуванні, що на них покладуть цього разу: страх чи любов. Звідки ти це знав, Лешеку? – Я ще вчуся.

Раптом жінка відштовхнула його. Повні сліз очі глянули на директора фірми.

– Це все через вас! Це вам ми довіряємо своїх дітей, щоб ви ними опікувались, а ви... ви дозволяєте їм отак... дозволяєте, щоб вони...

...Холодильне приміщення було схоже на велику комірчину. Олексій повісився на бинті, прив'язавши його до верхньої перекладини стелажа з вакцинами. Усередині було так холодно, що невдовзі всі почали тремтіти. Надворі мама Олексія знепритомніла. Директор викликав «швидку»...

– Я готовий на все.

– Що?

– Ви питали, на що я готовий заради цієї роботи?

– Думаєш щось рознюхати?

– Думаю.

– Тоді укладемо угоду...

Коли Максим покінчив із формальностями, отримавши від юристів список необхідних документів, а від новоспеченого шефа – попередні інструкції, коли вийшов нарешті з директорського кабінету, пройшов повз секретарку – класична білявка, хто б сумнівався, – спустився масивними під рожевий мармур сходами, перетнув хол зі шкіряним диванчиком і скляним столиком, а потім перетнув двір і

вийшов за прохідну, була вже третя година. П'ять годин, а відчуття, що п'ять днів.

Директор «Конвалії» брав його на посаду помічника менеджера гуртового відділу з перспективою кар'єрного зростання і можливістю суміщати роботу з інтернатурою за однієї умови: щовечора власноруч скидати на директорську скриньку листи з детальним описом діалогів, подій, вражень, розмов і чуток на його фірмі.

Максима Гнатишина, нормального, впевненого в собі чувака, взяли і завербували. На посаду стукача.

Але то було не найстрашніше.

Максим знайшов біля кафе кавовий автомат і вкинув у його пащу монети. Серце гупало в груди. Паличок для помішування цукру, як завше, не було.

Найстрашнішим було те, що в останню їхню зустріч з Лешеком рік тому вони страшенно посварилися й відтоді так і не знайшли способу зустрітися і помиритися. Шальки терезів його друга завмерли на півдорозі. Невчасно і назавжди.

7

Сонце більше не сліпило. Червневий день заховався за хмари. На годиннику світилися червоні плями, які мало нагадували цифри, і сфокусуватися на них не вдавалося ніяк.

Олеся облизнула пошерхлі губи. Ворухнула ногами і руками, що мовби налилися свинцем.

Плюмбум. Вісімдесят другий елемент Менделеевої таблиці...

Відчула, що змерзла. Тільки тепер помітила, що не має на собі нічого з одягу. Натягла на себе поверх ковдри ще й покривало. Від цього руху остаточно

знеслилась.

Важкий, м'який, ковкий сірий метал, на повітрі покривається плівкою окису...

Заплющила очі. У роті – гіркий присмак. Витягла руку з-під ковдри і провела нею по язичку, намагаючись стерти з нього гіркоту.

Хімічно мало активний, кристалічна гратка кубічна гранецентрована...

Хвиля нудоти раптово піднялася зі шлунку, і дівчину скрутило. Перед очима поплигло. Блювати не було чим.

Свинець – найм'якший і найслабший з використовуваних металів. Як вона зараз...

Олеся спробувала зрозуміти, чому їй так зле, але одразу дала собі спокій.

У голові, як і в м'язах, заліг свинець. Суцільним сірим шаром, вкритим плівкою окису.

Розділ другий

Понеділок, 9 червня, 01:30

Отак живеш собі, живеш, бовтаєшся у сірих буднях, пробуєш сплести до купи нитки, які весь час рвуться, сидиш із телефоном у руці в тупому очікуванні, що про тебе ось-ось згадають, і врешті не витримуєш і сама набираєш клятий номер, бо вже не маєш сили сидіти з телефоном у руці в тупому очікуванні, що про тебе ось-ось згадають і... це можна було б продовжувати до нескінченності.

Батьки переглянулися.

Олеся бачила їх чітко, виразно, хоча хвилину тому перед очима ще плавав туман. Холодний, гірський...

Ти що, проспала весь день?!

Вона пробує заперечити, але за вікном справді сутінки, і в голові сутінки, і тіло хтось тягне донизу, до землі.

Отже, зараз – понеділок, дев'яте червня, вечір...

Ти чула, що ми тобі сьогодні зранку казали? Нам здалося, що ти була п'яна...

Вона п'яна. Була. Мабуть. Одне добре: не цілу вічність, а лише один день проспала, продрімала, промарила.

Ти на роботу не ходила? А до тітки Тамари чому не зайшла? Як можна, він же тобі був не останньою людиною, а ти така байдужа...

Вона байдужа. І її байдужість безмежна. Тече собі замість крові венами та артеріями.

А завтра ти збираєшся йти на роботу? Чи хочеш, щоб тебе звільнили?

Робота. Олеся закашлюється. Тато біжить на кухню по чай. Мама дивиться заплаканими очима.

Як ти можеш спати, ти ж чула, що сталося... ой, горе яке! Що ж тепер буде, ох, що буде?!

Вона все чула. Десь у проміжках між сном та небуттям приходили батьки. Пам'ятає їх прихід смутно, крізь завісу туману. Отого, що з гір.

Але. Вона. Чула.

Ти не слухай маму, вона ніяк не може оговтатися... Лежи, якщо тобі так легше, все одно нічого не зміниш...

Тато завжди її балував. Дав їй чаю. Погладив по голові.

Але це не допомогло.

З урвища тягнуло холодом. Таким, що зацокотіли зуби об край горнятка.

2

В офіс довелося підніматися на другий поверх металевими крутими сходами, привареними до будівлі, що примикала до прохідної, ззовні. За скляними дверима мало початися нове життя.

Новенького помічника менеджера на гурті зустріли прихильно. Дівчата зацікавлено позирали в його бік, а хлопці зібралися довкола одного зі столів і махали до нього руками, мовляв, іди до нас, що ти там робиш...

Керівник гуртового відділу піднявся йому назустріч і радісно потиснув руку.

Колектив був молодий, і за інших умов це порадувало б Максима. Але не зараз.

Великий просторий офіс вмещав із десятків круглих столів, розділених низькими перегородками на чотири секції. Кожну секцію займав менеджер із компом і стаціонарним телефоном – основною зброєю гуртовика.

З цього почав пояснювати йому ази роботи Антон Васильович Нечипорук – цар і бог гуртового відділу. Так і сказав: «Я тут – цар і бог. Після шефа, звісно».

Це мало би бути жартом, але Максиму було не до сміху, тому усмішка на обличчі куцого і якогось трохи нервового керівника поблякла. Був одягнений у сірий костюм, синю сорочку і якусь чудернацьку краватку з квіточками.

Його стіл стояв півколом у куті біля вікна, що виходило на вікна адмінбудівлі, і з цього місця добре проглядався весь офіс. Але склалося враження, що ніхто на керівника дуже не зважав.

Працівники ходили між столами, зупинялися перекинутися словом, сідали на край столу, пили каву, сміялися... і говорили, говорили, говорили по телефону, втупившись в екрани, клацаючи клавіатурою і мишкою, друкуючи якісь папери, виносячи і заносючи їх. І вся ця атмосфера безперервної роботи і дружнього базікання за кілька годин уже відлунювала йому у вухах.

- Ти будеш помічником по Закарпатській області. Юро, йди сюди!

Його менеджер-керівник був худючим, високим і білобрисим хлопаком, який, здавалося, загнеться від вітру, а проте руку потис не мляво й активне підморгування демонструвало швидкість реакції.

- Невже знає, що таке димедрол?

- Каже, що йому необов'язково все знати, у нього для цього будеш ти!

Вони посміялися, і після ознайомлення з розпорядком дня і правилами поведінки на фірмі Максим перемістився до столу в протилежний кут офісу.

- Звідси його практично не видно, - знову підморгнув Юра, вказуючи на Антона Васильовича. - Місце кльове, область теж кльова - багата і живе не за київським часом, зарплата непогана, а якщо поміж пасьянсом ще кілька дзвінків зробиш - ціни тобі не буде. Одне погано: твої помилки виправлятиму я, а це такий менінгіт: треба вилазити з цього закутка і йти на уклін до всіх тутешніх шефів. Можна і до верховного потрапити, тоді все каюк! Тому менше вкусиш - швидше проїдеш через перевал. І водії тобі спасибі скажуть, ти ще познайомишся з нашими водіями, потрапити ім під гарячу руку - ще гірше, ніж під руку шефа.

І він знову підморгнув.

- Я помітив...

- А ти як тут опинився? Хтось порекомендував?

Максим раптом бовкнув, не подумавши:

- Так, Лешек...

- Хто?

- Олексій Лускувець...

Юра завмер і насупився.

- Та ну? Ти знав нашого Олексія?..

- Ей, Юріку, ти чого ховаєш від нас свого красунчика?!

Двоє дівчат – повненька білявка і худенька чорнявка – обійняли Юру з двох боків, пускаючи бісики в бік новенького.

- Так, народ, увага! Ану відволіклися від замовлень, – Юра вийшов на середину офісу, плескаючи в долоні, – швиденько, народ, бо Настя і Катя вже хочуть заграбастати його собі. Отож у нас новий працівник, звать його Максим і він цілком і повністю належить Закарпатській області!

- У-у, хто таке сказав?..

- А не зажирно тобі буде аж цілого помічника мати?..

- Половини вистачить, а половину давай сюди, не жмися!.. Хоч на вечір позич, Юріку!..

З Максима пожартували кілька хвилин, він потис руки, довідався, кого як звать, не запам'ятав, звісно, збігав у відділ кадрів, майже оформився, там потис руки, знайома юристка Анжела завершила його на дооформлення, він повернувся в офіс, почув ще кілька приколів, сів на своє місце, і...

- Ти знаєш, що у нього була тут дівчина?

- Що? - одразу не зрозумів Максим.

Юра більше не підморгував.

- У Олексія тут була дівчина. Щоправда, трохи пришелепкувата: ходить як сновида по фірмі, на приколи не відповідає, забуває здоровкатись, але роботу свою знає. Він, як лев, оберігав її від усіх. Зайвий раз заговорити з нею було небезпечно, якщо поруч Лускувець. Ех, любов - вона така... Сьогодні, кажуть, вона не вийшла на роботу. Не уявляю, як їй...

- А я уявляю...

Юра поглянув на нього і нічого не сказав.

З

Після того, як міліція отримала передсмертну записку Олексія Лускувця, справу пообіцяли закрити в найкоротші терміни.

Якби ж то свою приватну справу він міг так швидко закрити!..

Олександр вийшов із районного відділку, куди особисто відвозив записку, бо звик усе тримати на контролі, й потрапив під дощ. Не сильний, але доволі неприємний, особливо коли затікає за комір і перетворює твій світлий костюм на плямистий. І «Хюндай» припаркував далеченько від входу, і парасолі не взяв.

Сідаючи у своє авто, вкотре подумав про особистого водія, бо їхати в годину пік вулицею Зеленою було заважким випробуванням для його нервів, тому вирішив поки що не повертатися на фірму, а залагодити кілька справ у центрі. Водія звільнив пару місяців тому. Той дозволяв собі хильнути зайвого звечора і приходити зранку з перегаром, але все одно казатимуть, що шеф - самодур. Та йому не звикати.

Але найбільше нервувало не те...

Крізь вікно автомобіля Олександр бачив, як мати Олексія Лускувця заходить у двері, з яких він щойно вийшов, і поспішив забратися подалі з цього місця.

Нервували його ці кабінети, схожі один на одного, і чиновники в цих кабінетах, і те, як рік тому він – отак само, як ця жінка в чорному, – намагався там відшукати правду.

На відміну від неї було у нього і більше важелів впливу, і більше засобів схилення на свій бік, але по суті – вони з нею перебували в тих кабінетах у ролі прохачів, хоча просили всього лиш докопатися до правди – заняття, до якого начебто були покликані ті, хто там сидів.

І коли все це зміниться – він навіть не уявляв.

Жити в цій країні було непросто, але ще гірше було померти за нез'ясованих обставин. Гірше – для рідних і близьких. Для тих, кому не все одно, як ти помер.

4

Фармація – третя після торгівлі зброєю і будівництва доріг галузь за прибутковістю. Так вважали в гуртовому відділі «Конвалії», пишаючись призовим місцем. Під «прибутковістю» малися на увазі нелегальні прибутки, звісно.

– Дивись, як ми з ними працюємо, – провадив навчання менеджер Закарпатської області, поки Максим допивав чергову каву. – Вони замовляють нам одну упаковку анальгіну, повторюю – одну, для того щоб мати на неї сертифікат і накладну з нашою печаткою. Всі інші дев'ятнадцять упаковок анальгіну того ж виробника тієї ж серії вони беруть у нас за другим варіантом, тобто без накладної. У звітність вони не підуть, податок з них вони не заплатять, а прибуток покладуть собі в кишеню. І так працюють вісімдесят відсотків аптек. Уяви собі масштаби!

– Терези...

– Що?

- Все на світі має свою вагу і все прагне до рівноваги. Якщо чогось забагато, система одразу почне це виправляти. Тоді на другу шальку терезів треба буде покласти щось відповідне і так само вагоме, щоб їх зрівноважити...

- Та ти філософ, Максе! - підморгнув йому Юра.

- Не я, це Лешек вивів таку теорію, а я так, переповідаю. Тільки Лешек замість слова «система» вживав слово Бог.

Юра нахилився ближче.

- Кажуть, його дівчина - на лікарняному. Не здивуюся, якщо їй дах зірве після цього.

- На похороні має бути.

- Ага, завтра побачимо. Ти ще не дооформився?

- Ні, зараз піду. Юр...

- Я сідаю на замовлення, тому бігом туди й назад, будеш освоювати нашу «Оупен Офіс». І помаленьку набирати замовлення з аркушів. Програма - лялька, тому освоїш швидко!

- Юр, а хто ще на фірмі товаришував з Лешеком?

Юра натягнув навушники і відкрив на компі віконце для набирання накладних.

- Хто? Анжелка з юридичного. Ще хлопці зі складу. Коли він був на зміні - вони могли розслабитися, знали, що нікого не здасть! Отакий був мужик! - Юра підняв великий палець і проказав у мікрофон: - Маріечко Сергіівно, ви вже, мабуть, зачекалися нас? Ваша улюблена фірма готова відвантажити вам півскладу, тільки розчистіть там побільше місця в закромах і побільше грошків нашкребіть «по сусеках»...

Максим вийшов на сходовий майданчик і зрозумів, що окрім кави треба ще якогось бутрика на зуб кинути. Запах привів його до входу у кафе просто з території фірми. Всередині сиділа лише одна відвідувачка – ефектна дівчина років двадцяти шести – двадцяти восьми в стильному обліпліму костюмі й з довгими кігтями. Піла сік і щось шукала в планшеті «Самсунг» з семидюймовою діагоналлю. Він теж любив цю фірму.

– Мені хот-дог, – кинув Максим бармену. – Привіт, я – Макс! – підкотив він до кралечки, за давньою звичкою переконаний, що йому запропонують місце поруч. Та й не тільки місце... – Можна скласти тобі компанію?

Вона на секунду підняла очі від планшету, потім опустила їх і...

– Вали звідси.

Голос мала глибокий, зі сталевими нотками. Він продовжив гру.

– Бо інакше подряпаеш мене своїми кігтикками?

Вона завмерла, зітхнула і...

– Богдане, покличте охорону, тут дехто наривається...

Бармен кивнув, кинув записник на шинквас і вибіг із кафе. До охорони звідси було кроків десять.

Нарвався...

– Я пожартував, – Максим спробував повернути час назад.

– А я ні.

Цього разу дівчина ні на секунду не відволіклася від свого заняття.

– Якщо чесно – то я хотів про Олексія Лускувця поговорити. Я не вірю, що він міг себе вбити...

Яскраво-помаранчевий сік, до якого вона простягнула руку, залишився в склянці неторкнутим. У двері ввалився охоронець у чорній формі й чорному кашкеті, не той, що був учора, більший і вищий. Це Максима аж ніяк не потішило.

– Я вже вибачився, – виставив він руки долонями вперед, мовляв, я не загрожую, бачите?

– Він вже вибачився, – підтакнула позаду відвідувачка. – Дякую, Богдане, Тарасе....

Хлопці презирнулися і розійшлися кожен у своїх справах. Але Максим підозрював, що на фірмі про це знатимуть усі. Новенький чіпляється до гарних працівниць.

Він так і сказав дівчині з планшетом:

– Тепер про це знатимуть усі. Але я зазвичай не чіпляюся до гарних працівниць.

Вона холодно відповіла, схрестивши руки на грудях:

– Тільки в разі смертельної небезпеки?

– Ви вважаєте, мені загрожує смертельна небезпека?

– Я можу бути дуже небезпечною.

– Я можу ще раз вибачитись, якщо треба...

Вона секунду подумала і...

– Сідай.

Кожне своє рішення приймала миттєво...

Мені б так...

Максим обернувся до шинквасу:

- Богдане, хот-дог, пліз.

Богдан глянув спідлоба і вийшов у двері за баром.

- Ти новенький?

- Макс, - простяг він їй руку через стіл.

- Новенький, наглий і занадто активний. - Її руки залишилися схрещеними на грудях, обтягнутих білою блузою під піджаком. І ніби нічого особливого не було у цьому жесті й у цих грудях, але Максим відчув збудження і, щоб кудись подіти свій погляд, ще раз повернувся подивитися, як там його хот-дог. За шинквасом нікого не було. Бармен, певно, подався шукати худобину для хот-дога. - Що ти робиш на цій фірмі, Максиме?

- Тут таких не люблять?

- Тут таких обламують і дуже швидко...

- Як Олексія?

Вона подивилася у вікно. Там охоронець Тарас розповідав щось Анжелі, виразно показуючи пальцем на вікна кафе.

- Лускувець був із іншого світу. Він думав, що благородство - це найважливіша риса, а всі цим користалися.

- Хто наприклад?

Холодні зелені очі повернулися до нього. Платиновий блонд відтінював засмаглу шкіру і піднімав градус Максимового збудження все вище...

- Той, кому це було вигідно. Може, тобі, хтозна...

Дівчина вимкнула планшет і пішла собі геть, залишивши яскраво-помаранчевий сік неторкнутим. Хот-дог, певно, тільки-но почав перетворюватися на сосиску десь на м'ясокомбінаті. А ще привезти її треба і в булочку запхати...

Може, й мені... хтозна...

Максим вийшов в інші двері на вулицю, бічну до Зеленої, і роззирнувся в пошуках чогось істівного.

Учора як прийшов додому, так і ліг, не роздягаючись, проспавши увесь вечір і ніч.

А зранку не зміг нічого в себе запхати, окрім несмачної кави з цукром.

Другий день його друга Лешека не було на цій землі. І комусь це було вигідно...

5

Директор банку нагадав, що трафік не безрозмірний і кредит треба гасити. Наче він цього не знав...

У приймальні мера теж не дуже добре на нього дивилися. Мер, щоправда, не давав взнаки, був гранично люб'язний, як завжди, але теж певно знав, що трапалося.

Це самогубство обмотувало довкола його шиї бинт фірми «Верофарм» міцним зашморгом.

Репутація – насправді єдине, що має підприємець в умовах жорсткої конкуренції...

Відкриття власного виробництва лікарських трав хотів організувати з помпою і шиком, а виходив пшик. Тому був упевнений, що хтось добряче постарався попсувати його репутацію саме зараз, перед відкриттям. І дружина, і діти воліли не траплятися йому зараз на шляху...

Ой, як гарно ви все тут влаштували! А що, часто у вас на складі мруть люди?..

Олександр подивився на глюкометр. Десять. Терпимо.

Про травку ми й самі знаємо. Розкажіть краще, що ви з людьми робите, що вони не витримують і лізуть у зашморг?

Проте такі довготривалі показники глюкози в крові можуть довести його до коми. Та їх це не хвилюватиме!

Кажете, контроль здійснюється на всіх фазах замкнутого циклу? Отже, все, що про вас кажуть, – правда? Ну, що ви – диктатор і самодур?..

Олександр жбурнув глюкометр об стіну свого дому. Стіні нічого не сталося, а апарат японської фірми «Ей енд Ді» розлетівся на цурки. Не перший і не останній...

Він хряснув дверима і вийшов на територію фірми. На полювання. Тому, хто потрапить зараз йому під руку, буде ой як непереливки!

6

Максим вийшов із кабінету юриста з дивним відчуттям. Наче ось-ось щось намацав, але так і не зрозумів, що саме...

Головний юрист фірми «Конвалія» дивився крізь скельця окулярів, а здавалося – крізь нього, і був у тому самому одязі, що й учора: тонкий коричневий светр, блакитна сорочка і коричневий галстук.

Вдома не ночував, чи що?

Анжела зробила ксерокопії його документів і дала головному на підпис.

– Олексій Лускувець давно мені радив вашу фірму, і я подумав, що треба погодитися.

Юрист поправив окуляри, ставлячи підпис на паперах.

– Олексій був хорошим працівником.

– Та не слухайте ви його! Щоб Олексій та й радив такого, як він? Не повірю!

Анжела фиркнула і сіла за сусідній стіл. Максимові сісти ніхто не пропонував.

– Ну чому ж, – знову поправив окуляри Костянтин Богданович. Кругле, як повний місяць, обличчя, залисини. Срібна каблучка на мізинці говорила, що він хотів хизуватися ще чимось, окрім окулярів і залисин. Головний юрист продовжив далі своїм незворушним тоном: – Я знаю, що Олексій був у шефа в п'ятницю і справді дав хороші рекомендації щодо Максима Гнатишина. Без рекомендацій сюди важко потрапити, ви ж знаєте, Анжело...

Анжела насупилась і зарилася в папери.

– Перепишете заяву вчорашнім числом і дасте шефу на підпис. Ласкаво просимо на фірму, – віддаючи йому диплом і паспорт, безбарвно мовив юрист.

– Стривайте, Лешек справді порадив шефові мене взяти? Чому Олександр Вадимович мені цього не сказав?

– Юначе, Олександр Вадимович говорить тільки те, що вважає за потрібне.

– Але це було перед його смертю! Може, в цих словах є якесь пояснення!

– Прошу вас так не хвилюватися, ми всі зворушені його смертю і...

– Ніхто тут не зворушений його смертю! Усі роблять вигляд, що це так, дрібниця, а головне – це замовлення, цікаво-що-робить-його-дівчина-зараз і хіба ви не знаєте, що він сам винен, бо був занадто добрий до всіх!

Максим відчув, що йому бракне повітря. Анжела і юрист дивилися на нього, не відволікаючись більше на свої папери.

Нарешті Костянтин Богданович Дудай зняв окуляри і потер перенісся, на якому відбився слід від дужки.

– Не мені вам розказувати, юначе, що це стадія шоку. Фірма шокована. І кожен переживає цей шок по-своєму.

Анжела розтулила рота, закрила його, а тоді здивовано прошепотіла:

– У Олексія була дівчина? Тут?

– Так кажуть...

Їй на очі навернулися сльози, і вона вибігла з кабінету. Юрист знову надів окуляри і поринув у свою кореспонденцію.

Максим потупцяв ще хвилю, а тоді пішов до кабінету шефа.

Незвичне відчуття, що він натрапив на щось важливе й одразу його загубив, пішло слідом за ним.

– Шеф у себе? – спитав він секретарку, намагаючись намацати втрачений слід, але за спиною прозвучав тихий, ледь чутний голос:

– Для тебе він – Олександр Вадимович.

І шеф власною персоною, тихо, наче мисливець, увійшов до свого кабінету. Секретарка чомусь зблідла.

– Довго я на тебе чекатиму? – почулося з глибини кабінету.

Максим увійшов слідом. Масивні двері захряснулися за ним.

– А тепер сідай і говори. – Шеф сів у своє крісло, погойдуючись в ньому із боку в бік. – Що ви замислили разом із Лускувцем? Чому він так настирливо радив взяти тебе на роботу? Які схеми ви розробляли? Хтось працює з того боку паркану, і я досі не можу схопити злодюжку, який краде медикаменти з мого складу. Нема Лускувця, і ти влаштувався сюди, щоб знайти йому заміну? Якщо крадіжки припиняться, я знатиму, хто винен. Тому тобі краще розповісти мені зараз, поки я хочу слухати. Бо потім благодатимеш, щоб тобі дали слово...

Усе це він говорив тихим, заколисливим тоном. Після великої порції солянки в забігайлівці при трасі Максим відчув, як розслабляється і потрапляє в тенета цього голосу, як прагне довіритися йому і розповісти все-все, не криючись...

Фірма в шоці, Максе...

Максим здригнувся. Голос Лешека прозвучав так виразно, наче той власною персоною сидів на краечку цього величезного столу і усміхався. Він часто усміхався, насолоджуючись життям, а не його заміниками...

Може, й справді ніхто від тебе, Лешеку, такого не чекав? А отже, ті, хто винен у твоїй смерті, теж такого не чекали. А це означає...

Максим різкими рухами потер очі. Трохи розвиднилося. Трохи.

– Я ще не всіх опитав. Увечері ви отримаєте звіт. А тепер... підпишіть, будь ласка, заяву, бо інакше, кажуть, що не приймуть мене до вас на роботу...

Директор примружив очі й висунув навмання одну із шухляд.

– Я лягаю спати до дванадцятої, тому краще тобі вкластися в ці терміни.

– Як скажете...

Олександр залишився сам. Його називали на фірмі великим маніпулятором. А ось цей, малий і недосвідчений, чомусь не піддавався на його маніпуляції...

Чому?

Він заклав руки за голову і, похитуючись у кріслі, задумався.

Як гарно все починалося. Тоді, давно.

Дев'яності роки були часом злиднів, розвалу всього, що набудували за сімдесят два роки, але також і часом нових можливостей. Ще на другому курсі фармацевтичного факультету Олександр Кондур зрозумів, що якщо не він, то хто? І закрутилося!

Разом із двома своїми друзями-сусідами по гуртожитку медичного інституту він організував доставку медикаментів у аптеки, щоб мати гроші на студентське життя. А за два роки вони вже заснували мале приватне підприємство «Конвалія», бо справи несподівано пішли вгору. Тоді вони були лише одним із багатьох малих постачальників ліків у аптеки, вклали у цей бізнес усе, що мали, а мали вони небагато, аж вчасно нагодилася криза 98-го року і багато їхніх конкурентів зникли у вирі часу. А їхні прибутки зростали.

Олександр узяв на себе управління фінансами й контакти з виробниками, а партнери – комерційні операції та логістику.

Аж тут один зі співвласників почав вести переговори з інвесторами за спиною інших. Отоді вперше і проявилися нюх і хватка Олександра Кондура, що безжально викреслив зрадника зі свого життя і з життя фірми. Частина території першого складу довелося здавати в оренду, але вони втрималися і навіть наростили товарообсяг.

Фармдистрибуція на початку нульових вимагала нової інфраструктури, щоб мати багато товару, але при цьому скоротити логістичні витрати, а це, у свою чергу, вимагало відкриття нових складів, а отже – значних капіталовкладень, яких друзі не мали. Довелося залучати інвесторів.

Цей період свого життя Олександр не любив згадувати, пошуки інвесторів для «провінційної» фірми заводили його в такі хащі, що він молився, аби вийти з них живим, але в тому плаванні з акулами викристалізувався його характер. І коли врешті-решт одна європейська фінансова структура придбала у них третину акцій – він відчув себе справжнім вовком фармбізнесу і з того часу вже не скидав обертів...

Зателефонувала дружина. Спитала, чи чекати його на обід. Мабуть, знайшла розбитий глюкометр. І прикидала, чого від нього ще чекати....

– Буду, обов'язково буду, – майже радісно відповів Олександр і приготував собі чергову дозу інсуліну «Лантус» фірми «Санофі» у шприц-ручці. Дружина здивувалася. Він посміхнувся. Спогади про минуле завжди діяли на нього заспокійливо.

Перед виходом поглянув на порожнє крісло для прохачів.

Той не потрапляє на гачок маніпулятора, хто сам пережив таке, що словами його не залякати...

Або...

Тихо причинив за собою двері й кивнув Алісі, мовляв, розслабся. Аліса теж здивувалася, аж олівець випав у неї з рук.

Або сам непоганий маніпулятор. Навчений цього з дитинства...

8

Аліса витягнула з сумочки – дорогої, між іншим, не те, що в інших! – пудреницю і провела пензликом по вилицях.

Непогано дібраний тон, гарна текстура, зморшки добре маскує, але... Щось відбувається на фірмі. Щось, що псує їй нерви, а цього не запудриш навіть дорогою косметикою!

От і шеф бігає, наче ошпарений. Ні, він ходить, як завжди, спокійний, наче лев, але ж вона бачить: щось гризе його зсередини. Хоч би не помер передчасно від тих гризот, поки вона собі життя нормальне не облаштує! Хоча... Може, новий шеф не буде таким скнарою?..

Аліса захопнула пудреницю, кинула її разом із пензликом – дорогої, між іншим, фірми, а не ейвонівського розливу, як у інших, – до сумочки і підвелася з-за столу.

Хай там як, а звикати – якщо щось – до нового шефа важко, коли тут усе налагоджено і працює без збоїв. Поки що.

Обідня перерва давно минула, до закінчення робочого дня далекувато, отож треба пройтися до бухгалтерії, там є спеціально навчені люди, які знають усе про всіх. Час розпитати про молодика, який причепився до шефа і чогось від нього хоче.

Може, шантажист який?

Секретарка пошукала очима на столі аркуш, який шеф підписав і який мали забрати працівники бухгалтерії. У неї тепер з'явився привід вийти за двері. Аркуш до бухгалтерії вона принесе власноручно.

Вирішено. Заодно сумочку свою вигуляє, інакше навіщо вона такі бабки за неї відгрохала? Щоб у столі валялася?

9

Юра дав Максимові завдання набрати по телефону невеличку аптеку в Береговому, яка лояльно ставилася до новеньких і терпляче чекала, поки вони знайдуть назву необхідного препарату в базі даних і внесуть його в накладну.

Максим бавився з нею майже до завершення робочого дня. Офіс гудів, веселився... витягувався і сплющувався перед його очима, а третя кава була

занадто солодкою, щоб він міг допити її до кінця. Дівчата постаралися. Катя чи Надя – він ще не запам'ятав, хто є хто...

– Слухай, Максє...

– Я Максим! – несподівано різко відповів хлопець своєму менеджеру.

Максом його називав Лешек. А сьогодні – парастас, завтра – похорон.

– Ну добре, Максиме, бери цю фігню і неси на склад. Спитаєш старшого по зміні, скажеш з «Арніки» привезли, пересорт. Але бігом, бо ще є кілька аптек, які чекають не дочекаються твого дзвінка!

Максим взяв баночку кардіомагнілу і пішов на склад. Там він уже якось був, і це його не потішило.

Цього разу на складі було спокійніше. У великому ангарі лише час від часу проходив хтось у синій спецівці, навіть не дивлячись на новенького. І протяги гуляли поміж залами і поверхами...

За скляною перегородкою сидів давненько не голений чоловік і щось черкав. Час від часу він оголошував у гучномовець кому, куди і що слід принести й знову черкав.

– Привіт! Ви тут старший?

– Я тут керівник зміни, а старший, куди пошлють, ходить, куди послали! – нервово відповів бородач, голос мав неприємний, гугнявий. – Що треба?

– Поміняти. Пересорт. З «Арніки», – Максим ледве згадав, що йому казав Юра. Бо думав зовсім про інше. – Це тут Олексій працював?

Керівник зміни закашлявся. Не дивно, холодно тут було страшенно.

– А ти хто йому? – засвердлив Максима чорними очима.

- Брат.

Однією брехнею більше, однією менше...

- Брат? Він не казав, що в нього є брат...

- Бо ми посварилися. Ще рік тому. У п'ятницю він сказав шефу, щоб узяв мене на роботу сюди, а у понеділок... у понеділок його вже не стало...

- Бо дурний був! Усім усе дозволяв. У нього на зміні робилося хтозна-що.

- Тоді чому його не вигнали?

- Бо вигідно було тримати. Списати могли все, що... - керівник зміни знову закашлявся і зиркнув на кардіомагніт. - Поклади. Скажеш Юрі, що обмінємо.

- Що списати?

- Ні, списувати не будемо, обмінємо... Увага! Натрію хлорид з бе-три на Чернівці! Десять флаконів! Шумахер чекати не любить, тому поквартесь!.. Ти чого ще тут?

- Шумахер - це прізвище чи прізвисько?

- Шумахер - це наш водій. А Олексій... був би живий, якби вчасно звідси пішов. Але я тобі нічого не казав...

Максим вийшов на свіже повітря, але легше від того не стало.

Слова змінного засіли йому в голові й не хотіли звідти вилазити.

Що ж ти наробив, Лешеку? Чому ж ти мені не зателефонував?

І привиділося Максиму, що там, на складі, за скляною перегородкою, сидить його найкращий друг: Не хотів тебе вплутувати...

Так я давно вже вплутаний, Лешеку!

А той тільки винувато усміхається...

10

Олександр відкрив пошту. У розділі «вхідні» нових листів не було. Хоча наближалася дванадцята година ночі і лист мав надійти. Інакше стажер вилетить із його фірми зі швидкістю кулі.

Профспілки на тебе немає...

Олександр скривився, згадавши, як кілька років тому його найкращі менеджери, в яких він вклав стільки сил і грошей (їхніх зарплат вистачило б йому на кілька років безбідного існування), раптом заговорили поміж собою про створення профспілки.

Невдячні...

Він негайно викликав їх до себе (стукачів завжди вистачало, як же без них?) і довго говорив з ними. Олександр перевершив самого себе. У результаті менеджери вийшли від нього з новими, значно вищими, посадами у трудових книжках і з твердим переконанням, що краще сидіти тихенько і не баламутити народ. Бо то – його фірма, і він тут – цар і бог!

Потім Олександрові донесли, що десь у курилці його назвали великим маніпулятором. Наступного дня він заборонив курилки на території фірми під страхом смертної кари.

Краще бути маніпулятором, аніж дозволити, щоб робочий клас пхав носа, куди не просять. Менеджери наче зрозуміли його, а за пару років звільнилися один за одним. А це найкращі!

Ну і нехай! Зрадники...

Олександр згадав, як обіцяв собі зв'язатися з їхніми теперішніми роботодавцями і попсувати репутацію своїх колишніх працівників. Але так і не зробив цього.

Десь у глибині душі він пишався своїми менеджерами, бо після його школи вони на будь-якій роботі будуть неперевершеними. Недаремно він вклав у них так багато!

Але любові так і не отримав взамін.

На душі було кепсько. І очікуваний лист не дав полегшення.

«Доброго вечора! Перепрошую, що не написав раніше, – я був на парастасі, а вас не побачив...»

Ти ще мене звинувачувати будеш, молокосос!..

«...На гурті мені сподобалося!..»

Ще б пак! Ледарі! Треба платити їм менше, щоб вони більше працювали!

«...Особливо сподобався мій менеджер Юра, видно, що фахівець і людина хороша...»

Якщо це все, на що ти здатен, то завтра тебе тут не буде!

«...А от Антон Васильович трохи смикався, якийсь невпевнений мені видався, наче хотів свій авторитет показати серед підлеглих, а показувати не було чого...»

А це вже цікавіше...

«...Коли я спитав у нього про парастас і похорон Олексія і чи піде хтось із гурту, він зробив вигляд, що не розчув, і я мусив повторити запитання...»

Стара звичка: перепитати, щоб мати час придумати відповідь.

«...Костянтин Богданович здивував мене тим, що прийшов у тому самому одязі, що й у понеділок, а в офіс, кажуть, не комільфо ходити два дні поспіль в одному строї...»

Ти диви, який спостережливий!

«...Його помічниця Анжела, здається, накидала оком на Олексія, тому дуже здивувалася, що у нього на фірмі була дівчина...»

Що ж тут дивного, нормальний пацан!

«...До речі, його дівчина зараз на лікарняному, на парастасі її не було, тому планую побачитися з нею завтра на похороні. Кажуть, трохи ненормальна. Цікаво буде познайомитися...»

А ім'я? Ім'я, ідіот!

«...І ще одна білявка у вас є, схожа на тигрицю...»

Ілона, гм... у кожного свої асоціації...

«...Вона, здається, хотіла мені щось розповісти, але завадив охоронець...»

Конкретніше, бовдуре!

«...Вона щось знає. Спробую поговорити завтра. Бувайте».

Та-ак, ввічливості тебе ніхто не вчив, як я бачу, ну нічого, цей недолік ми виправимо!

Олександр відкинувся на спинку крісла.

Його дім знаходився на території фірми і він мав можливість тримати руку на її пульсі цілодобово. Але його пульс останнім часом давав збої.

Олександр відкрив записника і торкнувся паперу золотим пером: Підозрюваний № 2: головний юрист фірми «Конвалія» Костянтин Богданович Дудай. Круглолиций, в окулярах, зразковий сім'янин, родич по батьковій лінії. Але це нічого не міняло.

Навпаки...

Він поглянув на монітор, перш ніж вимкнути комп.

Боронь тебе Боже збрехати мені... Боронь Боже...

11

Олеся бігла і бігла карпатським лісом, але орк не відставав. Раптом ліс розступився, вона спіткнулася і впала навколішки. Намацавши перед собою рейку, відчула, як вона двигтить. Десь по цій рейці рухався потяг. Десь зовсім поруч.

Позаду почувся войовничий вигук.

– Попалася, с...ка!

Олесю, що повільно озирнулася, умить засліпив ліхтарик. Дівчина підняла вільну руку, щоб захиститися від світла.

– А ти швидко бігаєш! – мовила якомога спокійніше, але голосно.

Орк цього не чекав. Зупинився, важко дихаючи. У руці тримав шампур, з якого скрапувала на землю кров.

За хвилину:

– Ха! А ти думала, що втечеш? – спитав, вставляючи для зв'язки слів недруковані вирази.

- Думала, але помилилася, – так само спокійно і голосно.

- Ти знаєш, що я з тобою зараз зроблю?

- Розкажи мені.

І знову ступор. Темрява довкола та обриси великої темної фігури, з якої ллється світло, нагадали їй дитинство, коли Олеся з татом дивилася в кінотеатрі фільм про інопланетян, тремтячи від страху. Різниця полягала в тому, що зараз ефект присутності був приголомшливий.

І ще... Через те світло вона ніяк не могла розгледіти його обличчя.

- Швидше розкажуй, бо не встигнеш... – поквапила орка, вказуючи рукою йому за спину.

Під впливом наркотиків реакція у нього була, м'яко кажучи, млява. Величезний сніп світла за спиною орка щомиті поглинав усе більше простору довкола, наближаючись стрімко й безжалісно, і тільки коли оглушливий гудок потяга розметав тишу Карпат на цурки, її переслідувач обернувся.

Олеся рвонула з місця, сподіваючись встигнути, але марно. Темрява накрила її з головою...

...Олеся відкинула ковдру і втупилась у стелю.

Тінь від абажура химерно похитала трьома головами. Автівка з увімкнутими фарами поїхала далі, а її дракон залишився.

Спати дівчина більше не могла. Лежачи на ліжку в кімнаті на четвертому поверсі по вулиці Угорській, вона сповзала в чорне урвище, на дні якого отаборилися чудовиська з карпатських гір, взявши її душу в заручники.

І найгірше те, що вони не з'явилися там нізвідки. Це вона власноруч привезла їх із собою в багажі зі спогадів, поселила у власній голові і ковтала снопідне,

вперто не звертаючи на них увагу весь цей рік.

Аж поки вони не зміцніли й не почали їй мстити.

Вона підвелася на лікті, простягнула руку й намацала шухляду в приліжковій тумбочці. Долоня одразу змокрила.

Почекавши, поки кімната зупинить свій танок, дівчина висунула шухляду і навмання витягла звідти коробочку зі снодійним. Звично, ніби все життя тільки тим і займалася.

Зараз мине...

Усі свої колишні обіцянки відіграла подалі. Увімкнувши бра, помітила півлітрову пляшку кока-коли на тумбочці й слабо втішилася, що не треба йти на кухню по воду. Відкрутила кришечку.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

1

Видай такі дози (лат.) – Тут і далі прим. авт.

2

Рантка (діал.) – побачення.

Купить: https://telnovel.me/ru/homa_anna/terezi

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)